

« Οὐκ ἄρνησόμεθ' σε ...

Ψίτη Ὁρθοδοξία...»

ΙΣ) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 562 - 563

Ἔτος ΚΔ'.

1 Ἀπριλίου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Π ρ ο δ ο ς

τὸν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

« Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφραν-
θώμεν ἐν αὐτῇ » (ψαλμ. 117, ἐδάφ. 24).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

τοὺς αἰωτέρω λόγους ἀπευθύνει πρὸς πάντας ἡμᾶς ὁ Προφητάναξ, «ὡς κάλαμος
γραμματέως ὀξυγράφου», τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πόρ-
ρωθεν εἰς ἡμᾶς εὐαγγελιζόμενος, καὶ τὴν ἐπὶ ταύτῃ παγκόσμιον ἀγαλλίασιν προμη-
νύων. « Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐ-
φρανθώμεν ἐν αὐτῇ ». Καὶ ἡ ἐκβασίς τῶν πραγμάτων ἀπέδειξε τῆς προρρήσεως
ταύτης τὸ ἀσφαλές. Διότι, ὄντως «χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως
τὴν πείραν εἰληφότα».

Σήμερον πληροῦται ἡ πρὸ τοῦ Ἀχράντου Πάθους τοῦ Λυτρωτοῦ, ἐπαγγελία Του
πρὸς τοὺς μαθητάς Του ὅλων τῶν αἰώνων. « Πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρή-
σεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν » (Ἰωάν.
ΙΣΤ' 22). » Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστάς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις
αὐτοῦ; » Οἱ πολύφθογγοι τῆς Ἐκκλησίας ρήτορες καὶ οἱ ἡδύλαλοι ποιηταὶ αὐτῆς,
μένουν ἐκστατικοὶ πρὸ τοῦ ἀναμφισβητήτου ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀνα-

στάσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῶν δι' αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφάτων δωρεῶν. «Τὶς καθορῶν, Δέσποτα, νῦν οὐκ ἐξίσταται» ψάλλει ὁ χαριτώνυμος Ἰωάννης τῆς Δαμασκοῦ ἐν κατα-
νύξει, «διὰ πάθους θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθορὰν καὶ διὰ θανάτου
τὸν Ἄδην πλούτου κενούμενον;» καὶ συμπεραίνει. «Τῆς θείας δυναστείας σοῦ τοῦ Ἑ-
σταυρωμένου τὸ ἐξαίσιον ἔργον, φιλάνθρωπε!» (Κανὼν Πλ. δ. ἡχου, ὠδὴ Δ').

Τοῦτο τὸ γεγονός τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους ἐνίσχυσε, τοῦτο τοὺς ἁγίους Μάρ-
τυρας καὶ τοὺς Ἀσκητὰς ἐνεύρωσεν εἰς τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνάς των, τοῦτο τοὺς Θεο-
φόρους Πατέρας εἰς τοὺς κατὰ τῶν αἰρέσεων ἀγῶνάς των ἐπύρωσε, τοῦτο τὴν Ἐκ-
κλησίαν ἐστερέωσε, τοῦτο καὶ μόνον, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀπείρων ἄλλων στοιχείων,
ἀπέδειξε τρανῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς εἰς Χριστὸν Ὁρθοδόξου Πίστεως, τοῦτο ἐγγυᾶται
ἀσφαλῶς καὶ τὴν ἡμετέραν ἐν Χριστῷ παλιγγενεσίαν (Ματθ. 10' 28, 29). «Εἰ δὲ ἀπε-
θάνομεν σὺν Χριστῷ (διὰ τοῦ βαπτίσματος) πιστεύομεν, ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰ-
δότες, ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυ-
ριεύει», (Ρωμ. ΣΤ' 8) βοᾷ ὁ κῆρυξ τῆς Χάριτος.

Οὕτω δέ, «ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς κοσμικῆς παρεμβολῆς» διὰ τῆς εἰς Χριστὸν Ὁρθο-
δόξου Πίστεως, μετατίθεται καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ἀπὸ τῶν φθειρομένων εἰς τὰ ἄφθαρτα,
ἀπὸ τῶν προσκαίρων εἰς τὰ αἰώνια, «ἦν (ἐλπίδα) ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς
ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν εἰσερχομένων εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ κα-
ταπετάσματος, ὅπου Πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς» (Ἑβρ.
ΣΤ' 19) καθιστάμενοι οὕτω, ἐπὶ τῆς γῆς ἔτι ζῶντες, «συμπολῖται τῶν
Ἀγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β' 19). Διὰ τοῦτο, δέ, τὴν ἐκ τῆς «βε-
βαίας» ταύτης ἐλπίδος ἀνέκφραστον χαράν, «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν», «οὔτε θλί-
ψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα» (Ρωμ. Η' 35).

Εἰς τοιαύτην ὑπερκόσμιον καὶ πανευφρόσυνον βιοτὴν μετήγαγεν ἡμᾶς ὁ ἐκ νεκρῶν
ἀναστὰς Ἰησοῦς, «ὁ Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν».

Δεῦτε οὖν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, εἰσέλθωμεν ἅπαν-
τες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, κατὰ τὴν παραίνεσιν τοῦ Χρυσορρήμονος καὶ Θεο-
φόρου Πατρὸς Ἰωάννου. Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσωμεν. Πάντες ἄς
ἀπολαύσωμεν τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως καὶ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Ἡ
πνευματικὴ καὶ φρικτὴ τράπεζα γέμει, τρυφήσωμεν πάντες, ὁ Μόσχος πολὺς, μηδεὶς
ἐξέληται πεινῶν, ὅτι «**θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν,
ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν**». Σκιρτῶντες οὖν τὰ ἡδύτατα καρδιακὰ
σκιρτήματα τῆς τοιαύτης «ἄλλης βιοτῆς» ἃς ὑμνῶμεν πάντοτε τὸν αἴτιον ὅλων τού-
των, τὸν μόνον Εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ Ὑπερένδοξον.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Χριστὸν Εὐχέτης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Θ.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

«Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἐ γ ἡ γ ε ρ τ α ι ἐ κ νε-
κ ρ ῶ ν» Τι τοῦτου ἀληθέστερον;

Τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ ἀνομιολο-
γεῖ ὁ ἀποκεκλιμένος ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου
λίθος καὶ τὸ κενὸν μνημεῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐντάφια
σπάργανα, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο περιτετυλιγμένον τὸ
σῶμα καὶ τὰ ὁποία εὐροῦθησαν ἀνέπαφα, ἀδιατάρα-
κτα, κεχωρισμένα, ἀκριβῶς ὥς εἶχον εἰς τὴν ἀρχὴν
τῶν θεσίων.

Τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ ὑποδεικνύ-
ουν οἱ ἀπὸ τοῦ πρόμου κατὰπληκτοὶ στρατιῶται καὶ
οἱ ἀπὸ συγχύσεως καὶ αἰσχύς καταληφθέντες ἀρχιε-
ρεῖς καὶ ὅλη ἡ σπεῖρα τῶν θεσμάχων, ἡ φονιάσα
κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ τώρα τρίζουσα τοὺς ὀδόντας
διὰ τοὺς ματαίους κόπους της.

Τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ κηρύττουν
αἱ σερναὶ μυροφόροι, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰά-
κωβος, οἱ δύο μαθηταὶ οἱ πορευόμενοι εἰς Ἐμμαῦς,
οἱ ἐπτά ἀπόστολοι οἱ ἀλιεύοντες εἰς τὴν θάλασσαν
τῆς Τιβεριάδος, ἡ ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Σιών ὁμήγυρις,
ὁ Θωμᾶς ὁ καὶ χεῖρας καὶ πόδας καὶ πλευρὰν ψηλα-
φῆσας, οἱ πεντακόσιοι ἀδελφοὶ οἱ ἰδόντες ὀφθαλμο-
φανῶς τὸν Κύριον, ὅλοι αὐταὶ αἱ εὐσεβεῖς ψυχὰς εἰς
τὰς ὁποίας ἐπανελημμένως ἐφάνη ὁ Διδάσκαλος, διὰ
πολλῶν τεκμηρίων πιστοποιῶν τὴν Ἀνάστασιν Του.

«Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἐ γ ἡ γ ε ρ τ α ι ἐ κ νε-
κ ρ ῶ ν» Τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ ἀπῆ-
ται ἡ Ἀγιότης τοῦ Ὑψίστου, ἡ τὸν κόσμον ἐπὶ ἡθι-
κῶν ἀρχῶν στηρίξασα. Ὁ Αἰεταὶος Θεὸς (καθὼς ἐ-
ξήγει εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
Πεντηκοστῆς ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν Ἑβραίων) δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἁγίου
Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἄδην, οὐδὲ νὰ δώσῃ τὸν Ὅσιον
Αὐτοῦ ἰδεῖν διαφθοράν, ἀλλ' ὤφειλε, νὰ δικαιώσῃ μὲ
τὸν ἐπισημότερον τρόπον Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἀ-
νιστῶν Αὐτὸν ἀπὸ τῆς σήψεως τοῦ τάφου καὶ καθί-
ζων Αὐτὸν ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ καθ' ὅσον τρόπον μὲ δυ-
νάμεις καὶ σημεῖα καὶ τέρατα τὴν μοναδικῶς ἀναμάρ-
τητον ζωὴν Του, κατεστόλισε. Σταιρικῶς τεματι-
σμός τοῦ παναγίου βίου τοῦ Σωτῆρος θὰ ἦτο λύσις
σκοτεινῇ εἰς τὸ δρόμῳ τῆς φωτεινότητος, ἐξ ὅσων
παρήλασαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑπόθεσις.

Ἀλλ' ἐπακολουθεῖ ἡ ἀνάστασις τῶν Σταυρῶν καὶ
οὕτως ἡ πρὸς στιγμὴν φαινομενικὴ ἀποτυχία μετα-
τρέπεται εἰς αἰγλήντα θρίαμβον καὶ πάρωπον νί-
κην. Περιπλέον τὴν ἀνάστασιν ἀπῆται καὶ ἡ ὑψηλὴ
φύσις τοῦ Θεανθρώπου. Δὲν εἶχεν εἶπει Αὐτός, ὅτι
κανεῖς δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν, ἀλλ' οἰκειοθελῶς ὁ
ἴδιος τὴν προσφέρει, ἔξουσίαν ἔχων νὰ τὴν λάβῃ
καὶ πάλιν ὀπίσω. Δὲν εἶχε παραλέμψει Αὐτός τοὺς
Τουδαίους εἰς τὸ «σημεῖον Ἰωνᾶ» ὥς εἰς τὴν ὑπερ-
φυσίαν τῶν θαυματουργιῶν του, διὰ τῆς ὁποίας
τὴν θέαν Του ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον θὰ ἐπὶ-
σφράγιζε. Δὲν ἦτο αὐτός πρῶτος καὶ μόνος μεταξὺ

τῶν γηγενῶν, ὁ ὁποῖος ἐπορεύθη εἰς συνάντησιν τοῦ
θανάτου, ἐνῷ ἄλλοι οἱ ἄλλοι ἄκοντες καὶ μὴ βουλόμε-
νοι βλέπομεν ἐρχόμενον πρὸς ἡμᾶς τὸν θάνατον; Αἶ,
λοιπόν! Ἐὰν τοιαύτη ἦτο ἡ σχέσις τοῦ Κυρίου πρὸς
τὸν θάνατον, ἔπρεπε καὶ νὰ ἀναστῇ διὰ νὰ δείξῃ
ἐμπράκτως τὴν ὑπεροχὴν Του, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὰς
ὑποσχέσεις Του, διὰ νὰ καταθριαμβεύσῃ τὰς ἀρχὰς
καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους, διὰ νὰ ἀσπῇ ὑπεράνω σά-
ρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων ὥς ἀληθῶς
Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἀνάστασις ἔξα γγέλλει τὴν Ἀγιότη-
τα τοῦ Πατρὸς καὶ τὴν Δύναμιν τοῦ Υἱοῦ, ἐξαγγέλλει
οὐκ ἥτιον καὶ τὴν ἀστείρευτον τῆς Ἐκκλησίας ζω-
τικότητα. Ἄλλα ἰδοῦματα στηρίζονται ἐπὶ νεκρῶν
καὶ ἀψύχων θεμελίον. Ἐρχεται καιρὸς, καθ' ὃν τὰ
θεμέλια φθείρονται καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν
οἰκοδομὴ συγκатаκορμνίζεται. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία,
ζωντανὸς ὁργανισμὸς, βασίζεται ἐπάνω εἰς θεμελίον
ζωντανόν. «Μὴ φοβοῦ ἐγὼ εἰμι ὁ Πρῶτος καὶ ὁ
Ἐσχάτος καὶ ὁ Ζῶν καὶ ἐγενόμην νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ
εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (Ἀποκ. α', 17).
αὕτη εἶναι ἡ διαρκὴς ἐνδάρθρωσις τοῦ Ἰδρυτοῦ της.
Καὶ ἡ Ἐκκλησία θαρραλέα ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον
της, ἀκλόνητος εἰς καταγίδας καὶ τρικυμίας, χιλιό-
κλαδος ὑπὸ τὰ φουστῆματα τῶν παθῶν, διότι ρίζα της
εἶναι ὁ Αἰωνίως Ζῶν Χριστός, ὁ ἀενάως διακλα-
δίζων εἰς αὐτὴν τὸ φερέσβιον Του αἷμα. Δὲν φοβεῖ-
ται ἡ πόμνη τοῦ Χριστοῦ τὰ ἀπατηλὰ μορμολύκεια
τοῦ θανάτου, διότι τὴν ὀδηγεῖ ἡ Αὐτοζωή. Τῆς ἡμέρας
χρόνοι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μαῦροι καὶ θλιβεροί. Ἐ-
δέριζε τὸ ξίφος τῶν δυνάμεων καὶ ὑπὸ τὴν λεπίδα του
θυμωναὶ μαρτύρων ἐπιπτον. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Αὕτη
συνέλεγε τὰ ὑπολειπόμενα τέκνα της, κατήρχετο εἰς
τὰς ὁπὰς τῆς γῆς καὶ ἐκεῖ παρηγορεῖτο μὲ τοῦ Χρι-
στοῦ τὴν ἀνάστασιν. Μέχρι σήμερον εἰς τὰς κατα-
κόμβας σῶζονται ἀναγεγραμμένα ἐπὶ τῶν ὄγκων ἡ
εἰκὼν τοῦ Ἰσαάκ θυσιαζομένου, ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰωσήφ
ἀπερμολοιμένου, ἀλλ' εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα συ-
ννηρομένου, ἡ εἰκὼν τοῦ Λαυρέλ ὀλπομένου εἰς τὸν
λάκκον τῶν λεόντων, ἀλλ' ἀνεπάφου ἐκείθεν ἐξερχο-
μένου, ἡ εἰκὼν πρὸ πάντων τοῦ Ἰωνᾶ ἀπορροφου-
μένου ὑπὸ τοῦ κήτους, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπερᾶν ἐξε-
μορμμένου, ὅλοι εἰκόντες πρωτοπρωτικὰ τῆς ἀναστάσε-
ως, εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὁποίων ἰκονίζον ὥς ἐπὶ ἀ-
κόνης οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ τὰ θάρρη των.

Καὶ πῶς ὄχι; Μήπως ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ
δὲν εἶναι ἡ ἀπαρχή, τὰ ἀρχοβίνια, τὰ πρωτοκόρμια
τῆς τῶν πιστῶν ἀναστάσεως; Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν ἀ-
νίστατο, θὰ ὄλησκε φόβος μήπως ἀποθῶν οἱ τάφοι
ἡμῶν οἰκίαί ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλλ' ὁ Χριστός.
Πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, ἐλάττωσε τὸν θάνατον, διή-
νοιξε τὴν πρὸς τὴν ἀθανασίαν ὁδὸν καὶ μᾶς προσκα-
λεῖ ἐπὶ τὰ ἴχνη Του νὰ βαδίσωμεν. Καθὼς ἀνέστη Ἐ-
κεῖνος διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ Πατρὸς, αὐτῶν καὶ ἡμεῖς,
μικρότεροι ἀδελφοὶ Του, θὰ ἀναστῇθωμεν. Ὅπου ἡ

Ἡ Νηστεία

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι καιρὸς Νηστείας, καιρὸς καθάρσεως ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν.

Ὁφείλμεν λοιπόν, εἶναι νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινα περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Νηστείας, ἡ ὁποία εἰς τοὺς καιροὺς μας, ἀπὸ μὲν τοὺς ψυχροὺς καὶ κατ' ὄνομα μόνον ὀρθοδόξους καταφρονεῖται, ἀπὸ ὀρισμένους δὲ θήθεν ζηλωτὰς κακοποιεῖται.

Οἱ καταφρονεῖται τῆς Νηστείας ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν εἶναι αὕτη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, προβάλλοντες τὰ γνωστὰ παρὰ τῶν Προτεσταντῶν παρερμηνεύμενα γραφικὰ χωρία.

Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ μὴ συμφωνήσουν μαζί μας εἰς τὸ ὅτι, ὅσοι εἰς Χριστὸν Ὀρθοδόξως πιστεύομεν, ὀφείλομεν νὰ συμμορφώμεθα πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἀπ. Πέτρος περὶ τούτου: «... Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἔ π α θ ἔ ν ὁ π ἔ ρ ἡ μ ῶ ν, ὁ μ ἔ ν ὁ π ο λ ι μ π ἄ ν ω ν ὁ π ο γ ρ ἁ μ ῶ ν ἵ ν α ἀ π α κ ο λ ο υ θ ἡ σ ῃ τ ε τ ο ῖ ς ἰ χ ν ε σ ι ν α ὁ τ ο ῦ » (Α' Πέτρ. Β' 21) εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ὁ Κύριος ἀμέσως μετὰ τὸ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βάπτισμά του, κατὰ τὸ ὅποιον ἐμαρτυρήθη ἄνωθεν ἡ ἰδιότης του ὡς Υἱοῦ ἀγαπητοῦ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς καὶ διὰ τοῦ «ὥσει περιστερᾶς» καταβάντος ἐπ' αὐτοῦ Παναγίου Πνεύματος, «ἀνῆλθῃ εἰς τὴν ἔρημον», ὅπου ἐνήστευσε «ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα» (Ματθ. Δ' 2)

Ρίζα, ἐκεῖ καὶ οἱ κλάδοι. Περιστὸν ἄρα νὰ θρηνοῦμεν ὡς ἄπιστοι. Ἡ ἐκαμδένισίς μας εἶναι φαινομενική.

Ἡ σωματικὴ μας διάλυσις δὲν παραβλάπτει τὴν ψυχικὴν μας ἐνότητα.

Ὁ χωρισμὸς μας ἀπὸ τῶν φιλάτων, χωρισμὸς μόνον προσωρινός. Καὶ τί ἄλλο, κατὰ διάθεσιν ἐξεταζόμενος, εἶναι διὰ τὸν χριστιανὸν ὁ θάνατος παρὰ μία Μεγ. Παρασκευή, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰς καδονοχορουσίας καὶ τοὺς ἀγγελικοὺς ἀλαλαγμοὺς ἐνὸς χαρμολοῦνου Πάσχα; Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἂ ν ἔ σ τ ῃ! Οἱ μάρτυρες ἀνεζήτησαν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην συμβολισμοὺς τῆς ἀναστάσεως. Ἡμεῖς τοὺς ἀναγινώσκοντες εἰς ὅλην τὴν φύσιν. Ὑπνος καὶ ἐξέγερσις, νύξ καὶ ἡμέρα, χειμὼν καὶ ἀνοιξίς, σκόληξ καὶ χροσαλλίς, ἀγὼν καὶ πηγὼν εἶναι τόσα εὐέλπιδα μαθήματα ἀναστάσεως. Ἐκαστος νεκρὸς εἶναι καὶ εἰς σπῆρος. Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. Σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθοροῖα. Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ. «Ν υ ν ἰ δ ἔ Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἔ γ ῃ γ ε ρ τ α ι ἔ κ ν ε κ ρ ῶ ν, ἀ π α ρ χ ῇ τ ῶ ν κ ε κ ο ι μ ἔ ν ω ν ἔ γ ἔ ν ε τ ο ς». Α ὕ τ ῳ ἡ δ ὁ ξ α εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὅτι δηλαδὴ πρὸ τῆς δημοσίας ἐμφανισεῶς Του ἐνήστευσε πρῶτον εἰς τὴν ἔρημον «ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα» Αὐτός, ὅστις «ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησε οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. Β' 22).

Ὁ λόγος δὲ τῆς τοιαύτης νηστείας Του εἶναι ὁ ἑξῆς, κατὰ τοὺς Πατέρας:

Ἐπειδὴ πρωταρχικὴ αἰτία τῆς πτώσεως καὶ τῆς φθορᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἦτο ἡ ὑπὸ τῶν Πρωτοπλάστων ἀθέτησις τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθείσης εἰς αὐτοὺς ἐντολῆς τῆς νηστείας—διότι τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λεχθὲν εἰς αὐτοὺς «οὐ φάγεσθε» σημαίνει, ὡς γνωστόν, νηστεύσατε—ἐκ τῆς πληρώσεως τῆς ἐντολῆς ταύτης, τῆς νηστείας, ἀρχεται τοῦ σωτηριώδους ἐπὶ τῆς γῆς ἔργου Του ὁ Αὐτρωτής, «ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Ὡς θεμέλιον λοιπόν τῆς ἐν Χριστῷ ἀνακαινίσεως ἔθεσεν ὁ Κύριος, διὰ τοῦ Ἁγίου παραδείγματός Του, τὴν τήρησιν τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ Νηπιτικός τις Πατὴρ λέγει, ὅτι πρέπει πρῶτον τὰς σωματικὰς ἀρετὰς νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ ἀνέλθωμεν καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς. Αὐτὴν τὴν τάξιν ὥρισεν ὁ Θεός, δημιουργήσας πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, καὶ ὕστερον τὴν ψυχὴν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν γνωστῶν ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ λόγων Του ὁ Σωτὴρ—«οὐ δὲ νηστεύων ἀλειφαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῇς ταῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῇ πατρὶ σου τῇ ἐν τῇ κρυπτῇ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῇ κρυπτῇ ἀποδώσει σοι ἐν τῇ φανερῇ» συνιστῶν τὸν τρόπον τῆς ἀληθοῦς νηστείας, ἀποφαίνεται, ὅτι ἐπιφυλάσσειται μισθαποδοσία εἰς τοὺς τοιοῦτοτρόπως νηστεύοντας πληροὶ δὲ διὰ τούτων τὸν προπάρχοντα ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ νόμον τῆς νηστείας, Αὐτός, ὅστις ἦλθεν οὐχὶ ἵνα καταλύσῃ ἀλλ' ἵνα (συμ.) πληρώσῃ αὐτόν. (Ματθ. Ε' 17-18)

Διότι καὶ ὅσοι εὐδοκίμησαν ἐν τῇ νόμῳ, ἦσαν πιστοὶ τηρηταὶ τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας. Νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔλαβεν ἀπὸ Θεοῦ τοιαύτην καὶ τοσαύτην χάριν, ὥστε ὅταν κατήλθε πρὸς τὸν λαὸν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Σινᾶ, τοσαύτην λάμψιν εἶρε τὸ πρόσωπόν του, ὥστε ὁ λαὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀτενίσῃ (Ἐξόδου ΑΔ 30). Ἐπίσης ὁ Ἠλίας νηστεύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας, εἶδε τὸν Θεὸν καὶ συνωμίλησε μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος Χωρήθ, (Βασ. Γ' κεφ. ΙΘ) ὡσαύτως οἱ τρεῖς παῖδες καὶ ὁ Προφῆτης Δανιὴλ διὰ τῆς νηστείας ἐδοξάσθησαν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διετέλεσαν «ἐν νηστείαις πολλάκις» (Β' Κορινθ. ια' 27), αὐτὸς δὲ ὁ οὐρανοθάμνιον Παῦλος, ὅστις ἦτο νεκρὸς διὰ τὸν κόσμον, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτὸν ἦτο νεκρός, ἔλεγε· «ὕποπιόμην μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐ-

τὸς ἀδόκιμος γένωμαί» (Α' Κορινθ. Θ' 27) καὶ πάλιν ἀλλὰχοῦ: «ν ἡ σ τ ε ὕ σ α ν τ ε ς κ α ι π ρ ο σ σ ε υ ξ ᾶ μ ε ν ο ι» «λειτουργούντων αὐτῶν (τῶν Ἀποστόλων) τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων» (Πραξ. ΙΓ'). Ἀπ' αὐτῶν δ' ἐστὶ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ὁ πῆρρον κοιναὶ διὰ τοὺς πιστοὺς νηστεῖται, ὡς μαρτυρεῖται τρανῶς, διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐδαφίου «... διὰ τὸ καὶ ΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑΝ ἤδη παρεληλυθέναι» (Πραξ. ΚΖ' 9) καὶ διὰ τοῦ 69ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἐχόντος ὡς ἐξῆς: «Εἰ τις ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος... τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν οὐ νηστεύει ἢ τετράδα ἢ Παρασκευήν, καθαιρείσθω. Ἐκτὸς εἰ μὴ δι' ἀσθένειας σωματικῆς ἐμποδίζοιτο. Ἐάν δὲ λαϊκός, ἢ, ἀφορίζεσθω».

Διὰ τῶν ἐκτεθέντων ἀπεδείχθη τρανῶς, ὅτι ἡ νηστεία εἶναι θεοδότος ἐντολή, καὶ ὅτι οἱ παραβάται αὐτῆς τιμωροῦνται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ θείου νόμου.

Ἀλλὰ διὰ τίνα σκοπὸν ἐνομοθετήθη ἡ νηστεία; ἔρωτοῦν πολλοί. Πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ συμφέρον ἡμῶν. Διότι: πρῶτον, διὰ τῆς ὑπακοῆς ἡμῶν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ γινόμεθα ἄξιοι μισθαποδοσίας, δεῦτερον χαλιναγωγοῦμεν τὴν σάρκα, καὶ τρίτον ἀποτυπώμεν τὴν νῆψιν τῆς διανοίας, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν θέρμην τῆς καρδίας, στοιχεῖα ἀπαραίτητα, διὰ τὰ ἀντεπεξέλθωμεν νικηφόρως κατὰ τοῦ Παμπονήρου Διαικόλου, «πρὸς τὰς μεθοδείας» αὐτοῦ, «πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους».

Πάντες οἱ Ἅγιοι εἶχον σύνοικον τὴν νηστείαν, καὶ δι' αὐτῆς «τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν (ἐνέκρωσαν) σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις».

Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς νηστεία δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποχὴν τῶν βρωμάτων, ἀλλὰ πρὸ παντός εἰς τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας, καὶ τὴν φυλακὴν αὐτῆς ἐκ τῆς ἐπηρείας τῶν παθῶν, ὡς φάλλει ἡ Ἐκκλησία «Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τῇ ἀτροφίᾳ. Εἰ μὴ γὰρ ἀφορμὴ σοὶ γένηται πρὸς διόρθωσιν, (ἡ νηστεία) ὡς ψευδὴς μισεῖσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις...» («Ἰδιόμελον ὄρθρ. Τετάρτης Τυροφάγου»).

Ἡ νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τὰς κατανυκτικὰς κατ' αὐτὴν Ἀκολουθίας, μὲ τὴν συγγετέραν μετέληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἀποβαίνει, εἰς τοὺς ἐν ἐπιγνώσει κοπιῶντας, Παράδεισος τρυφῆς ἀνεκφράστου καὶ σωτηρίας ὑπόθεσις.

Οὐαὶ δὲ εἰς τοὺς καταφρονεῖ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐν γένει Χριστιανικῆς ἠθικῆς. Περὶ τῶν τοιούτων ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, «...πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὕς πολλάκις ἐλεγὼν ἡμῖν, ν ὁ ν δ ἐ κ α ι κ λ α ί ω ν λ έ γ ω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧ ν τ ὁ τ έ λ ο ς ἀ π ὡ λ ε ι α, ὧ ν ὁ Θ ε ὸ ς ἡ κ ο ι λ ί α, κ α ι ἡ δ ὀ ξ α ἐ ν τ ῇ α ἰ σ χ ύ ν η α ὐ τ ῶ ν, ο ἱ τ ᾶ ἐ π ί γ ρ ε ι α φ ρ ο ν ο ὦ ν τ ε ς» (Φιλιπ. γ' 18).

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ἐκ τῆς ἀληθοῦς νηστείας ὠφέλειαν, ἂν δὲν ζήσῃ τὴν τοιαύτην κατάστασιν, εἶναι ἀδύνατον ἄνευ τοῦ διὰ τῆς νηστείας

αὐτοῦ καθαρμοῦ νὰ αἰσθανθῇ τις τὴν ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ἀνακαινίσιν.

Δι' ὃ καὶ ὁ Οὐρανοδόμων Ἀπόστολος, ὁ καθ' ἡμέραν διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθνήσκων, καὶ ὑποπιάζων τὸ σῶμα του, λέγει (Οὐκ ἐκκακοῦμεν, (ἐν ταῖς νηστεῖαις καὶ ταῖς κακώσεσι)» ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος (τὸ σῶμα) διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἐσωθεν (ἡ ψυχὴ) ἀνακαινίζεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ» (Β' Κορινθ. Δ' 16).

Ἄς φυλάττωμεν λοιπὸν πάσας τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νομοθετηθείσας νηστείας, πρὸ παντός ἡμεῖς, οἵτινες ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν τήρησιν τῶν πανσέπτων τῆς Ὁρθοδόξιας παραδόσεων, διὰ τὰ δώσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τοῦ ὁρθοῦ κατὰ Χριστὸν βιώματος εἰς τὴν γενεὰν ἡμῶν, πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ

Π ρ ὃ ς

τὴν Α.Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐθν. Κυβερνήσεως
κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ὑπάρχει μία πολυάριθμος τάξις Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἄνευ σοβαροῦ λόγου παραγκωνίζεται καὶ ἀδικεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 συνεχῶς. Εἶναι ἡ τάξις τῶν λεγομένων «Παλαιοσημερολογιτῶν». Πόσον καλοὶ Ἕλληνες καὶ ἄξιοι ὑποστηρίξεως εἶναι οἱ Παλαιοσημερολογίται ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι «ο ὕ τ ε ἔ ν α ς κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ῆ ς δὲν ὑπάρχει μετὰξὺ αὐτῶν». Εἶναι οἱ ἀλύγιστοι ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωκε τὸ Βυζάντιον μὴ δεχόμενοι καμμίαν μεταρρύθμισιν ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ποῖον εἶναι τὸ «ἁμάρτημα» τοῦ ὕγιους αὐτοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ὥστε νὰ καταντήσουν οἱ Παῖρι τῆς Ἑλλάδος; «Τὸ ὅτι τελοῦν τὰς ἐορτὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας 13 ἡμέρας ἀργότερον». Διαφορὰ χρόνου. Ἡ λατρεία δὲν διαφέρει οὐτε κατὰ ἓνα νῆ.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καταβάλλονται πανταχόθεν σοβαραὶ προσπάθειαι πρὸς ἐγνώσιν τῶν Χριστιανῶν, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος εἴμεθα χωρισμένοι εἰς δύο ἐχθρικές Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας μὲ χάσμα ἀγέφυρτον μεταξὺ τῶν. Ἡ μία Ὁρθόδοξος ἐκκλησία δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἄλλην, ἐνῶ ἀμφότεραι ἀναγνωρίζουν τοὺς Παλαιοσημερολογίτας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τοὺς Ρώσους τῆς διασποράς, τοὺς Γιουγκοσλαύους κ.λ.π.

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Ἐπετελέσατε Ἡράκλειον ἔργον ἐνώσαντες πολιτικῶς τοὺς ἐπικινδύνως διηρημένους Ἕλληνας καὶ ἐδείξατε τὸν ὀρθὸν πολιτικὸν δρόμον δι' ὅλους τοὺς Χριστιανικοὺς λαοὺς. Ὁλοκληρώσατε τὴν ἐγνώσιν. Ἐγνώσατε τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐκκλησιαστικῶς. Κηρύξα-

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

11ον

Μολονότι ἀπὸ τὴν ἀφανῆ τάξιν τῶν διακόνων ἀνῆλθε εἰς τὸν ἐνδοξον Πατριαρχικὸν θρόνον αὐτῆς, δὲν κατελήφθη ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν ἐκείνην, ἥ ὅποια κυριεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ μικρὰ πνεύματα, διὰν ἀναβιβάζονται ταχέως εἰς ὑψηλότερα ἀξιώματα. Ταπεινὸς καὶ πρὸς, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἦτο πρὸς πάντας εὐπροσῆγορος, καὶ ἠδύνατο εὐκόλως ὁ καθένας νὰ τὸν πλησιάσῃ. Τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπε ἀπὸ τὴν ἀγνότητά τῆς καρδίας του. Ἡ γλυκύτης τῆς γλώσσης, ἡ χάρις εἰς τοὺς τρόπους, ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ἀταραξία του εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, ἡ θαυμαστὴ διάκρισις του εἰς τὴν διαχείρισιν ὧν τῶν ζητημάτων, προσεῖλκον πρὸς αὐτὸν τὰς καρδίας πάντων, ὅσοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσουν. Τὸν ἠγάπων ὡς ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, μὲ μίαν ἀγάπην, εἰς τὴν ὅποιαν δύσκολον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις ἂν ὑπερίσχυεν ἡ τρυφερότης ἢ ἡ στοργή. Ἄνδρες, γυναῖκες, νεανίαι, παρθένοι, γέροντες, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἠδύνατο νὰ προσβλέπουν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ζῶν ἰδανικόν. Ἐπεδείκνυε μίαν τοιαύτην ἐγκαρτέρησιν εἰς τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχὴν, ὥστε ἐφαίνετο ἡλευθερωμένος ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος καὶ ἀπὸ τὰς ὀλικὰς ἀνάγκας. Ἐσύχναζεν εἰς τὰς ἱερὰς ἀγρυπνίας καὶ εὗρισκε ἀκόμη καιρὸν διὰ νὰ ἐπισκέπτεται καὶ βοηθῇ τοὺς δυστυχεῖς καὶ πάσχοντας. Ὁ ἄνθρωπος αὗτός, ὁ χαλύβδινος καὶ ἀκαμπτος ἀπέναντι τῶν μεγάλων, ἐγίνετο ἀπεριγράπτως τρυφερὸς ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀήττητος αὗτός Γίγας συγκατέβαινεν ἀφαντάστως πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ ἀδυνάτους. Τοῖς πᾶσιν ἐγίνετο τὰ πάντα, καὶ καθίστατο πάντων διάκονος, ὁ τρισκαίδεκατος οὗτος Ἀπόστολος. «Αἱ παρθένοι», ὅπως ἔγραψεν ἀργότερον περὶ αὐτοῦ ὁ ἐπίσης Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «εὗρισκον ἐν τῇ προσώπῳ του τὸν τύπον τῆς χριστιανικῆς ἀγαθίας» οἱ σύζυγοι ἕνα σύμβουλον πολύτιμον καὶ συνετόν· οἱ μοναχοὶ μίαν φωνήν, ἥ ὅποια διηγείρε καὶ ἀνύψωνε τοὺς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔξω εἰς τὸν κόσμον, ἕνα νόμον ζωντανόν. Οἱ ἅπλοι καὶ ἀγράμματοι ἕνα ὁδηγόν. Αἱ διάνοιαι αἱ ἀρεσκόμεναι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας καὶ ἐκζη-

τε ἐν ἰσοτιμίᾳ τὰς δύο ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν παλαιάν καὶ τὴν νέαν, καὶ δεχθῆτε ὡς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς κληρικοὺς τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας.

Κατοχυρώσατε τὴν ἰσοτιμίαν τῶν δύο ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐκκλησίας.

Εἶναι τραγικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀναγνωρίζῃ ἄλλας θρησκείας μεταξὺ τῶν πολιτῶν τῆς καὶ νὰ... καταδικάζῃ (!!) τὴν ἰδικήν της αὐστηρῶς ὀρθόδοξον παλαιάν ἐκκλησίαν τῆς παραδόσεως τοῦ Βυζαντίου.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
Γ. Κ. Παπαγεωργίου
Ἐπίτιμος Γυμνασιάρχης

τήσεις, εὗρισκον ἐν τῇ Ἀθανασίῳ ἕνα θεολόγον τελείως κατηρτισμένον... οἱ δυστυχεῖς ἕνα παρήγορον, οἱ γέροντες μίαν βακτηρίαν, οἱ ἐφήβοι ἕνα διδάσκαλον, οἱ πτωχοὶ μίαν χεῖρα γενναίαν καὶ ἀφειδῶς σκορπιζούσαν... οἱ ξένοι τὸν φιλοξενούντα αὐτοῦ, οἱ ἀσθενεῖς τὸν ἱατρὸν... αἱ στερεαὶ ψυχαὶ ἕνα ἀσάλευτον φύλακα τῆς πνευματικῆς ἰσχύος των»

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἀθανάσιος. Αἱ ποικίλαι δοκιμασίαι, αἱ σκληραὶ περιπέτειαι, τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ εἰς τὴν ζωὴν του, διοκόμενος καὶ συκοφαντούμενος καὶ ἐξοριζόμενος καὶ κινδυνεύων, ὅχι μόνον δὲν ἐμείψαν τὸ ψυχικόν του μεγαλεῖον, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ ᾠξήσαν, καὶ τὸν ἀνέδειξαν φωτεινὸν μετέωρον, καθοδηγούντα τοὺς πάντας πρὸς τὸν ὅριμον τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ ἁγίου του παραδείγματος.

Κεφάλαιον Β'

—Αἱ μηχανορραφαὶ τοῦ Εὐσεβίου—Ἀνάκλησις τοῦ Ἀρείου.

Ἡ αἵρεσις ἐμαραίνετο καὶ παρήκμαζε. Ὁ Ἀρείος εὗρισκετο ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ὁ δὲ Νικομηδείας Εὐδόκειος, παρὰ τὰς προσπάθειάς του, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνασυντάξῃ τοὺς ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ἀπαγορευτομένους ὑπαδούς του. Μισῶν θανασίμως τὸν Ἀθανάσιον ὁ Εὐδόκειος, τὰ πάντα μετῆρχετο πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν σκοπῶν του. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ πρὸς καιρὸν προσχωρήσας εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν αἰρεσιάρχης Μελέτιος, ἀπεσικίρτησε καὶ πάλιν καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου, ὁμόφρονά του τινα εἰς Ἐπίσκοπον Ἰωάννην καλούμενον, ἐχάρη καὶ ἀνεθάρρηνε. Ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ἐμπαρουμένον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀθανάσιον μίσους, συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κοινὸν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου ἀγῶνα.

Προσεπάθησε, κατ' ἀρχάς, κρατῶν κλάδον ἐλαίας εἰς τὰς χεῖρας, μὲ λόγους εἰρηνικοὺς ἀποστάζοντας μέλι, νὰ μαλᾷ τὸν Ἀθανάσιον, τὸν παρακαλεῖ, τὸν ἱκετεύει νὰ καταβληθῇ ἀπὸ κοινοῦ προσπάθεια διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου συμφιλίωσης, μιᾶς μέσης λύσεως εἰς τὰ τῆς πίστεως, διὰ τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος. Ἀ λ λ' ὁ Ἀ θ α ν ᾶ σ ι ο ς π α ρ α μ ῆ ν ε ι ὁ μ ο λ ο γ ῶ ν, στεντορεῖα τῇ φωνῇ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν τῆς Νικαίας καὶ μὴ δεχόμενος οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν αὐτῆς. Τότε, πρότεινεν ὁ Εὐδόκειος, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ἀπὸ συμφώνου τὸ αὐτὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ᾧ ε δ ι α τ η ρ ῆ σ ω μ ε ν τ ο ὁ λ ᾶ χ ι σ τ ο ν τ ῆ ν ἑ ξ ω τ ε ρ ι κ ῆ ν ἔ ν ὁ τ η τ α. Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος κατ' οὐδένα τρόπον ἐπείθετο. Κατανοῶν τὴν παγίδα, ἥ ὅποια ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην πρότασιν τοῦ Εὐδοκείου, τὴν ἀπέρριψε μετ' ἀγανακτήσεως. Ἡ μέθοδος τῆς διὰ τῆς ἐξωτερικῆς δῆθεν ἐνότητος ἐκπορθήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι λοιπὸν νέα. Ὁ πεφωτισμένος Μέγας Ἀθανάσιος τὴν ἀπέρριψεν ἀσυζητηταί. Ὡρισμένοι ὅμως σημερινοὶ Πατριάρχαι κλπ. ἀνοίγουν διάπλατα τὰς θύρας τῆς Ὀρ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΤΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΩΝ
ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

Π ρ ό ς
τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
κ. κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἐξοχώτατε,

Θεομωτάτην παράκλησιν προλαβόντως υποβάλλομεν, ὅπως εὐδοκήσητε καὶ προσέξητε τὸ ἐν τῇ παρούσῃ μετὰ πόνου καὶ ψυχικοῦ ἄλγους ἐκτιθέμενον φλέγον καὶ ζωτικὸν διὰ τὴν Φυλὴν ἡμῶν θέμα.

Εὐγνωμόνως δ' ἔχομεν, ἐκ προτέρων, διὰ τὴν κατανόησιν καὶ τὴν πατρικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι θέλετε ἐπιδείξει ἐν τῇ διακρινούσῃ Ὑμᾶς θετικότητι καὶ ἀποφασιστικότητι.

Ὡς γνωστὸν τὸ ἔτος 1923 εἰσῆλθῃ μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐκαινοτόμησεν. Πολλοὶ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων παρέμειναν καὶ ἀπετέλεσαν τὴν ἀκαινοτόμητον ἐκκλησίαν, ἥτοι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθ. Χριστιανῶν (τῶν Γ.Ο.Χ.). Ἠγήθησαν τούτων τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς καινοτομισάσης Ἐκκλησίας, διὰ λόγους πίστεως καὶ εὐσεβείας, δηλώσαντες, ὅτι δὲν ἔχουν τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Οὗτοι προέβησαν εἰς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων καὶ Ἱερέων, ἵδρυσαν ἱερὰς Μονὰς καὶ διαφόρους εὐκτηρίους οἴκους διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Γ.Ο.Χ.

Παρήλθον ἀπὸ τότε 45 ἔτη καὶ κατὰ ἐκατοντάδας τελοῦνται μυστήρια, ἥτοι γάμοι, βαπτίσεις κλπ. παρὰ

θεοδοξίας διὰ τὴν εἰς αὐτὴν εἴσοδον τῶν προβατοσχημῶν λύκων, τοῦ Πάπα καὶ τῶν ἀκαταλόγιστων Προτεσταντῶν, ἀλληλοεναγκαλιζόμενοι καὶ συμπροσεύχονται μετ' αὐτῶν, καταπατοῦντες τὰ ἱερὰ θέσμινα τῆς Ἀρχράντου Ὁρθοδοξίας. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅτι «ἔχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες». Ὁ Ὁρθόδοξος Λαὸς, ὅστις παρακολουθεῖ ἐν ἐτοιμότητι, ἐν συνεχείᾳ ἐπιφυλακῇ τὰ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως του τεκταινόμενα.

Ἠναγκάσθη οὕτως ὁ Εὐσέβιος νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀφοῦ εἰδοποίησεν, ὅτι θὰ κατεδίωκε σκληρῶς τὸν ἀμετάπειστον καὶ γρανιτώδη Πατριάρχην, ἐλπίζων ὅτι διὰ τῶν ἀπειλῶν του θὰ τὸν ἀναγκάσῃ εἰς ὑποχωρήσεις. Ἐπλανᾶτο ὅμως οἰκτρῶς, διότι ἐπανελαμβάνετο εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἱστορία τοῦ κήματος καὶ τοῦ θράχου.

Ἠδιαφόρησε λοιπὸν εἰς τὰς ἀπειλάς τοῦ Εὐσέβιου ὁ Ἀθανάσιος, ὅπως ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὰς θωπείας του. Τούτο ἐξώργισε περισσότερον τὸν Εὐσέβιον, ὅστις ἐν τῇ μανίᾳ του ἤρchiσε πλέον νὰ ἐξεμῇ τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου τερατώδεις συκοφαντίας του.

(Ἀκολουθεῖ)

τῶν παλαιοεορτολογιτῶν κληρικῶν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ τῆς Πολιτείας.

Κύριε Πρόεδρε,

Οἱ παλαιοεορτολογῖται ἀριθμοῦν ἐκατοντάδας καὶ χιλιάδας καὶ ἀνήκουν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, φορολογοῦνται, στρατεύονται, καὶ εἶναι πολέμοι πάσης αἰρέσεως καὶ παντὸς ἐχθροῦ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔθνους, συμπεριλαμβανομένοι καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Εἶναι δὲ οὗτοι ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουν ἑαυτοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ἀπὸ τὴν πολιτείαν δὲν ζητοῦν ὕλικὰς ἀξιώσεις κλπ. ζητοῦν μόνον τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως. Φανερόν ὅτι, ὁ ἀγὼν τούτων ἐδικαιώθη προσφάτως μὲ τὰς δηλώσεις καὶ τὰς πράξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου, θέλοντος τὴν συνεργασίαν μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ζημίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν φοβεῖται τὸν Πάπα, οὔτε τοὺς Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, φοβεῖται μόνον τὸν ἀσκητισμὸν καὶ οὗτος, ὁ ἀσκητισμὸς, εὐρίσκεται μόνον εἰς τὰς τάξεις τῶν παλαιοεορτολογιτῶν.

Κύριε Πρόεδρε,

Πιστεύομεν, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις τῆς 21ης Ἀπριλίου, προερχομένη ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑσθιακοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἔγινε διὰ νὰ βάλῃ φραγμὸν εἰς τὸν κομμουνισμὸν καὶ νὰ ἐπαβάλλῃ τὸ δίκαιον. Τούτο ἀκριβῶς, ζητοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ Ὑμᾶς ἔνδοξε Ἀρχηγέ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἥτοι τὴν **ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ.**

Τὸ ἡρωϊκὸν Ὑμῶν πνεῦμα καὶ ἡ ἀποφασιστικότης, ἣτις χαρακτηρίζει Ὑμᾶς, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἄρουν τὴν ἀδικίαν καὶ θὰ διευθετήσουν θετικῶς καὶ οὐσιαστικῶς τὸ σοβαρὸν ζήτημα ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἀποσίωσις πάντων ἡμῶν θὰ εἶναι ἐστοιμημένα ἔσσει πρὸς τὸ τετιμημένον καὶ ἔνδοξον πρόσωπον Ὑμῶν.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
καὶ μετὰ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Μιχ. Χατζηγιάννης

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 25 Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν τῆς Μ. Ἑβδομάδος ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ ὁμώνιμοι Ἱ. Ναοὶ Πειραιῶς Καραβᾶ καὶ Κορυδαλλοῦ καὶ Κουκουδάουνης Ἀττικῆς.

Ὁμοίως οἱ Ἱ. Ναοὶ Θηβῶν—Μελισσοχωρίου—Δομβραίνης—Στυλίδος—Λαοίσης.

Τὴν 5 Ἀπριλίου ἡμέραν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου ἐορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ὁμώνιμος Ἱ. Ναὸς Πειραιῶς καὶ ἡ Ἱ. Μ. Βελεστίνου.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔναντι τοῦ χιλιασμοῦ

ΜΕΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Μέρος 23ον

Ἡ μέχρι τοῦδε περὶ τῆς ψυχῆς ἔρευνά μας ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ χιλιασταὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου ἐννοοῦν ὡς θάνατον τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, ἡ ὁποία συναποθνήσκουσα κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ σώματος θά ἀναστῇ κατὰ τὴν τελευταίαν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Ἡμεῖς δὲ ἐννοοῦμεν τὸν θάνατον μόνον τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ ἀποχωριζομένη τοῦ σώματος συνεχίζει τελειοτέραν ζωὴν, ἀναμένουσα νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ σώματος τῆς ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν σωμάτων. Τὴν κατάστασιν ταύτην καλοῦμεν μέσην κατάστασιν τῶν ψυχῶν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς τῆς Γραφῆς καὶ τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ Γραφικαὶ ἀποδείξεις εὐρίσκονται εἰς τὴν προηγούμεσαν περὶ ψυχῆς ἔρευνάν μας. Διότι ἡ ὑπαρξὶς τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ζωῇ προϋποθέτει τὴν κατάστασιν ταύτην. Θὰ προσθέσωμεν δὲ ἐνταῦθα ὀλίγα χωρία, ἀπὸ τὰ ὁποία θὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξὶς τῆς.

α) Ἡ ἐννοία τῆς λέξεως «Ἀδης»

Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συνηθῆς χρήσεως τῆς λέξεως «Ἀδης». Οἱ χιλιασταὶ παραδέχονται, ὅτι ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὸν τάφον, τὸν κοινὸν τόπον, ὅπου μένου ἀπαντες οἱ ψυχὴ τε καὶ σῶμα ἀποθνήσκοντες περιμένουν δὲ ἐκεῖ τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Οὐδεμία ζωὴ καὶ αἰσθησις τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει ἐκεῖ. Κατ' αὐτοὺς ὁ «Ἀδης» εἶναι ὁ τόπος τῶν νεκρωθεισῶν ψυχῶν καὶ τῶν νεκρωθέντων σωμάτων.

Ἄλλ' ἐκ τῆς Γραφῆς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ «Ἀδης» εἶναι ὁ τόπος τῶν ψυχῶν μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἀπὸ τῶν σωμάτων, τὰ ὁποία θάπτονται ἐν τοῖς τάφοις, ἐν ᾧ αὐταὶ ζῶσιν εἰς τὸν «Ἀδην». Καὶ ἰδοὺ:

β) Αἱ Γραφικαὶ ἀποδείξεις ἐκ τῆς Π.Δ. Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ πιστεύσας εἰς τὴν ψευδῇ πληροφορίαν τῶν υἱῶν του, ὅτι ὁ Ἰωσήφ κατεσπαράχθη ὑπὸ θηρίων, θρηγῶν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, λέγει τὰ ἑξῆς: «Καταβήσμαι πρὸς τὸν υἱόν μου πενθῶν εἰς Ἀδου».

Ὁ Ἰωσήφ κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἀδελφῶν του (Γεν. λγ'. 37) πρὸς τὸν Ἰακώβ δὲν εἶχε τύχει ταφῆς διότι κατεφαγέθη κατ' αὐτοὺς ἀπὸ θηρίου. Ὁ Ἰακώβ εὐχεται εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ θάνατον φυσικὸν κατόπιν τοῦ ὁποίου θὰ τεθῇ εἰς τάφον. Πῶς λοιπὸν ἐννοεῖ ὁ Ἰακώβ, ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ πενθῶν; ποῦ θὰ τὸν συναντήσῃ ἀφοῦ τάφος του δὲν ὑπάρχει; Εἶναι φανερόν, ὅτι κατὰ τὴν πίστιν τῆς Γραφῆς ὁ «Ἀδης» ἐνταῦθα δὲν εἶναι ὁ τάφος, ἀλλὰ ὁ ὅψ' ἡμῶν πιστευόμενος τόπος τῶν ψυχῶν, αἱ ὁποιαὶ ζῶσι καὶ αἰσθάνονται διὰ τοῦτο ὁ Πατριάρχης εὐχεται νὰ ἀποβάνῃ διὰ νὰ μεταβῇ ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν «Ἀδην» ὅπου δὲ νὰ συναντήσῃ τὴν ἐν αὐτῷ ζῶσαν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ του Ἰωσήφ.

Ἐν τῇ Πεντατεύχῳ τὸ ἀποθνήσκειν ἔχει ὡς ἀπο-

τέλεσμα τὸ ἐνοῦσθαι μετὰ τῶν προσποθανόντων προγόνων, ἀσχετῶς πρὸς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐνεταφιάσθησαν τὰ νεκρωθέντα σώματα. Οὕτως ἀναγινώσκωμεν «Ὅδὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ ταφεῖς ἐν γῆρᾳ καλῇ» (Γεν. ιε. 15).

Ἀλλὰ πῶς ὁ Ἀβραάμ θὰ συνήντα τοὺς πατέρας του, τοὺς ταφέντας πρὸ πολλῶν ἐτῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ; Φανερόν εἶναι ὅτι τὸ γεροντικόν του σῶμα θὰ ἐθάπτετο εἰς τὴν Χαναάν, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ του θὰ μετέβαινε εἰς συνάντησιν τῶν ψυχῶν τῶν προγόνων του.

Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἔχουν τὸ Γεν. λε' 29 «Καὶ ἐκλιπὼν Ἰσαὰκ ἀπέθανε καὶ προσετέθη πρὸς τὸ γένος αὐτοῦ πρεσβύτερος καὶ πλήρης ἡμερῶν» καὶ τὸ Δευτ. λβ' 50 πρὸς τὸν Μωυσὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λεχθὲν «Καὶ τελευτᾷ ἐν τῇ ἔρει, εἰς ὃ ἀναβαίνεις ἐκεῖ καὶ προστίθῃτι πρὸς τὸν λαόν σου, ὃν τρόπον ἀπέθανεν Ἀαρὼν ὁ ἀδελφός σου ἐν ὄρει τῇ ἔρει καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαόν αὐτοῦ».

Τὴν δὲ ἐννοίαν τῶν φράσεων τούτων οὕτως ἀποδίδει αὐτοῖς ὁ Κύριος ἡμῶν, διαλεγόμενος πρὸς τοὺς Σαδδουκαίους ἀπιστοῦντας εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ παρουσιάζει ζῶντας τοὺς Πατριάρχας καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς: «Πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς... περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ρηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων» (Ματθ. κβ', 29, 31, ἐξ. γ' 6).

Οἱ δὲ ἡ ψυχὴ ζῇ μετὰ θάνατον συνάγεται καὶ ἐκ τῆς Σοφίας Σειράχ ια' 26 καὶ 27, ὅπου λέγεται ὅτι κοῦπον ἔναντι κυρίου ἐν ἡμέρᾳ τελευταίας ἀποδοῦναι ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· ἀκόσμως ὥρας ἐπιλησμονὴν ποιεῖ τρυφῆς καὶ ἐν συντελείᾳ ἀνθρώπου ἀποκαλύψις ἔργων αὐτοῦ. Εἶναι, λέγει, πολὺ εὐκολον εἰς τὸν Κύριον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον σύμφωνα πρὸς τὰ διαβήματά του καὶ θὰν ἀποθάνῃ θὰ ἀποκαλυφθῶν τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς μερικτῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ἡ ψυχὴ μετὰ τὴν νέκρωσιν τοῦ σώματος, ὥστε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ νὰ ἀποκαλυφθῶν τὰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἔργα τῆς καὶ νὰ κριθῇ συμφώνως πρὸς αὐτά. Διὰ τοῦτο ἡ Σοφία Σειράχ εἰς τὸ ιη' 20 συμβουλεύει τὸν ἀνθρώπον καὶ λέγει «πρὸ κρίσεως ἐξετάζε ἑαυτόν, καὶ ἐν ὅρᾳ ἐπισκοπῆς εὐρήσεις ἐξίλασμόν». Ἡ ὥρα ἐπισκοπῆς εἶναι αἱ διάφοροι ἀσθένειαι καὶ τὰ ἀτυχήματα, κατὰ τὰ ὁποία ὁ Θεὸς ἐν ῥάβδῳ ἐπισκέπτεται τὸν ἀνθρώπον καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι προμήνυμα θανάτου καὶ τῆς ἐπακολουθούσης κρίσεως· συμβουλεύει λοιπὸν ἡ Σοφία Σειράχ τὸν ἀνθρώπον εἰς ὥρας κινδύνου ζωῆς νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ μετανοήσῃ, ὥστε εἰς τὴν μέλλουσαν εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον νὰ ἐπακολουθήσῃ κρίσιν νὰ εἶναι ὡς ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν.

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Ἀδξεντίου		ΔΡΑΧ.	
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδξέντιος	1.000	I. N. Εὐαγγελιστρίας (Κουκουθάνουνας)	350
Κων/να Καταπόδη (Πετρούπολις)	500	Φωτεινὴ Μαραγκοῦ (Καβάλα)	500
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	320	Φωτεινὴ Τηνιακοῦ (Ν. Ἑλβετία)	23.500
Ἰώνη Παντελαίου	50	Θεανῶ Γεωργακοπούλου (Ἀθήναι)	1.000
Ἐριέττα Μοσχολάκη (Ν. Ἰωνία)	500	Ζήσης Σαμαρᾶς (Χαλκίς)	5.000
Μοναχὶ Χριστόνυμφη—Εὐπραξία κ.λ.π.	1.000	I. N. Ἀγίων Ἀποστόλων (Δάφνη)	2.000
Στέφανος Σκαθάντζος μέσφ Ἀρχιμ. Στεφάνου		Κυρία ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	500
Τσίκουρα	1.000	Κύριος ἀνώνυμος (ἐκ Λαμίας)	3.100
Ἰερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀχαρναί—		I. Μονὴ Ἀγ. Στεφάνου (Π. Ἡρακλείου)	1.000
Ἀττικῆς)	1.000	Ἱερεὺς Ἰωάννης Χ) Διάκου (Δράμα)	500
Σεβασμ. Ἀστορίας κ. Πέτρος (Ἀμερικῆς)	3.000	Ἀνώνυμος (Θεσ) νίκης) μέσφ Π. Στυλιανοῦ	
Κυρία ἀνώνυμος (Πετράλωνα)	2.000	Μουσα	300
Κυρία ἀνώνυμος (Πετράλωνα)	125	Ἱερομ. Ἀθανάσιος Χαραλαμπίδης	1.000
I. N. Ἀγ. Ταξιάρχων Ν. Ἡρακλείου	550	Ἱερ. Ναὸς Ἀγίου Ἀνδρέου (Περιστέρι)	650
Εὐάγγελος (Ν. Ἡράκλειον)	500	Κυρία ἀνώνυμος εἰς μνήμην τοῦ συζύγου αὐ-	
I. M. Ἀγίων Θεοδώρων (Πάρου)	1.125	τῆς Σωτηρίου	10.000
I. Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς (Βελεστίνον)	1.000	Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100
Μοναχὸς Γερό—Ἀγάθων (Κατουνάκια)	1.000	I.N. Ἀγ. Γεωργίου (Πουγκάκια—Λαμίας)	1.000
I. N. Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	890	Κύριος Ἰωάννης (Πειραιεὺς)	1.000
Ἀρχιμ. Πύχιος Καρδάσης (Πειραιεὺς)	8.000	Ἀρχιμ. Ἀνεμπόδιστος Μπότσης	1.000
Ἀπὸ ἐκποιηθείσας κουβέρτας.		Ζωὴ Φανουρίου (Ἀθήναι)	1.000
Γερόντ. Ματρώνα Μοναχὴ (Ἀμφιάλη)	1.000	I. N. Ἀγ. Δημητρίου (Ἀμφιάλης)	570
Ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	1.000	Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	5.000
		Σύνολον δραχ.	83.830

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ

Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον κ. κ. Αὔγουστίνον Καντιώτην
Μητροπολίτην Φλώρινης

Εἰς Φλώριναν

Σεβασμιώτατε,

Εὐσεβαστὸς παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν μου, διότι εἰς τὸ ὑπόμνημά σας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα εἰς σελίδας ὑπ' ἀριθ. 61 ἕως καὶ 65 ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν κρίσιν σας ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν θέματα ὑφίστης σημασίας διὰ τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς χαρακτηριστικῶς γράφετε, τοιούτων:

α) Ἡ καθαρότης τῆς πίστεως.

β) Ἡ καθαρότης τοῦ βίου.

γ) Ὁ Ὁῦω Ἑλληνισμός.

δ) Ἡ ἀνανέωσις στελεχῶν τῆς Στρατειομένης Ἐκκλησίας.

ε) Ἡ Κοινωνικὴ καὶ Φιλανθρωπικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας.

καὶ στ) Τὸ Οἰκονομικὸν θέμα τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν συμπεριλάβατε, ὡς θέμα ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ σεβασμιώτατον θέμα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ Ἐορτολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως καὶ τῆς τάξεως εἰς τὸ Χριστιανικὸν πλῆρωμα.

Κ α ἰ δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, διότι ὡς ἔχει διατυπωθῇ εἰς σελίδα ὑπ' ἀριθ. 69 τοῦ ὑπομνήματός σας ἡ φράσις «Ἡ Ἱεραρχία τοῦ παρελθόντος... ὑπέκπιπεν εἰς τὴν πᾶσιν τῆς Πολιτείας καὶ ἐδέχετο ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἥτις ὡς ἀκαιρὸς καὶ ἀντικανονικῶς ἐπιβλήθεισα οὐκ ὀλίγον σάλον ἐδημιούργησεν εἰς τὴν Ἡμετέραν Ἐκκλησίαν», παρέχει τὴν ἐντύπωσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι μόνον κατὰ τὸ παρελθὸν ἐδημιουργήθη ὁ σάλος οὗτος, ἐνῶ συνεχίζεται μετὰ τὰς ψυχροφθόρους συνελεύσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἐάν ὑπῆρχεν τότε (1924) ἡ «ἐγκαιρότης» καὶ ἡ «κανονικότης» ὁρθῶς θὰ ἐπεβλήτο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐορτολογίου, ἐνῶ, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν ὑπῆρχεν οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ «ἡ ἐγκαιρότης» καὶ ἡ «κανονικότης» τῆς διαπράξεως τῆς ἐπαράτου ταύτης καινοτομίας καὶ προαισθημάτων εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ λατρείας. Σεβασμιώτατε,

Συνεχῶς ἀγωνίζεσθε, ἵνα καταστήσῃτε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ζῶσαν καὶ ἐλευθέραν. Ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθωθῇ τοῦτο; ἐφ' ὅσον αὕτη κεῖται πνευματικῶς εἰς πτώσιν ὑπὸ τὰ ἐπιτήμια καὶ ἀναθέματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων, συνελεύει τῆς γενομένης προσβολῆς εἰς τὸ Παράγιον Πνεῦμα, ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀπ' αἰώνων ἡγιασμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ τῶν θεοδὲν δεδογμένων;

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

ΕΤΑΓ. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ὑποναύαρχος Β. Ν. (Ο) ἑ.ἀ.

Ὁ Ἱερεὺς καὶ τὸ Κατηχητικὸν

Παραθέτομεν μερικοὺς χαρακτηρισμοὺς διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον: «Εργαστήριον πολιτισμοῦ», «ὄργανον πνευματικῆς προόδου» (Ἀκτίνες 1949, σελ. 170). «Θεομορφίον, εἰς τὸ ὁποῖον κατεύονται μορφινοῦ ἄνθρωποι». «Δοσολόγος αὐγῆς, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς κομὰς σωτηρίας» (Δελτίον τῆς Χ.Ε.Ε.Α. 1951, σελ. 116, 48).

Ὅλα αὐτὰ καὶ κατὰ περισσώτερον εἶναι τὸ Κατηχητικόν. Λέχεται τὴν νεολαίαν μας, τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος μας καὶ μετὰ τὴν μέθοδον τῆς ἀγάπης σπεύδει εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς ὁλοποιεῖ μετὰ ζωντανὰ παραδείγματα καὶ διαπαιδαγωγεῖ τοὺς τροφίμους τοῦ εἰς τὸ νὰ χαλυδῶσιν τὴν πίστιν τῶν εἰς τὸν Χριστόν. Τοὺς διδάσκει πῶς νὰ προσεύχωνται, πῶς νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀδυνατοὺς καὶ τοὺς πᾶσχοντας, νὰ ἀσκοῦν μετὰ συγκροσύνῃν τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντά των εἰς τὴν ζωὴν γενικά, μετὰ γνώμονα τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὸ μῖσος τοῦ κακοῦ. Ἀναδεικνύει τὴν νεολαίαν «ἄρωμα μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν μας». (Ἀκτίνες 1948, σελ. 302).

Σύμφωνα μετὰ αὐτὰ πρέπει νὰ θεωρῇ βασικὸν τοῦ καθήκοντος ὁ ἱερεὺς τὴν ἰδουσίαν καὶ τὴν λειτουργίαν Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰς τὴν ἐνορίαν του, ποὺ ἐνδείκνυνται νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος. Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ λεπτὸν καὶ δύσκολον καὶ ἀπαιτεῖ ἐιδικὴν κατάρτισιν.

Ὁ Ἱερεὺς ποὺ θὰ ἀναλάβῃ Κατηχητικὸν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς γράμματα καὶ νὰ ἔχῃ μελέτησιν ἀκριβῶς χριστιανικὰ βιβλία. Πρέπει οὕτε ὀλίγον οὕτε πολὺ, νὰ στολίζεται, καὶ ὅσον περισσώτερον τόσο καλύτερον, μετὰ τὰ προσόντα ἐνὸς παιδαγωγοῦ. Νὰ εἶναι κάτοχος τοῦ ὅλκου ποὺ θὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐκπαιδεύσει καὶ τὸ μεταδῶσιν εἰς τὰ κατηχητόπουλα. Νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὴν πορείαν τοῦ μαθήματος καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ, ὥστε νὰ γίνῃται τὸ μάθημα ἐλκυστικὸν καὶ εὐχάριστον. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παρακολουθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα καλῶς ὀργανωμένον κατηχητικὸν καὶ μαθήματα φροντιστηρίου Κατηχητῶν. Αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα προσόντα τοῦ κατηχητοῦ ἱερέως.

Ἄλλ' ἀπ' ὅλα, ἴσως πλεονεκτήσιμον εἶναι νὰ ἀποτελῇ ὁ ἱερεὺς, αὐτὸ ποὺ λέγομεν, «πνευματικὴν προσωπικότητα». Ἡ πίστις τοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἡ σεμνότης του, ἡ καλὴ συνήθεια, ἡ ταπεινοφροσύνη του, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ του, ἡ ἠθικὴ τὸν ζωὴ, ἡ σοβαρότης του, ὅσαι αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί, πρέπει νὰ ἀστραποβολοῦν εἰς κάθε κίνησιν καὶ λόγον καὶ νὰ συνθέτουν τὸ ὁμογενικὸν καὶ θαυμαστὸν ὅλον, ποὺ εἶναι ὁ ἱερεὺς.

Ἄλλωθις πῶς θὰ εἶναι ὁ λόγος ποὺ φωτίζει; Πῶς θὰ εἶναι τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον τῆς ἀρετῆς, τὸ παράδειγμα τὸ ζωντανόν, ποὺ περισσώτερον ἀπὸ κάθε διδασκαλίαν καὶ μέθοδον θὰ παιδαγωγ-

γῇ καὶ θὰ πλάσῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν; Ζεῦσαι τί θὰ εἴπῃ νὰ ἔχῃς κοίτην τὸ παιδί; Εἶναι ὁ αὐστηρὸς καὶ ὁ πλέον ἀνοικτομάρτης κοίτης τοῦ κόσμου. Τὸ παρθενικὸν τοῦ βλέμματος ἔχει μίαν τρομερὰν διεισδυτικότητα, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ προσποιητόν, τὸ ψεύτικον, ὅσον προσεκτικὰ καὶ ἂν τὸ ἔχωμεν κοίτην.

Τὸ νὰ φθάνῃ πάντοτε ἐγκαίρως εἰς τὸ μάθημα καὶ νὰ εἶναι καλὰ προετοιμασμένος εἶναι κατὰ τὸ αὐτονόητον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Κατηχητικοῦ. Καὶ ἔμπειροι κατηχηταὶ δὲν τολμοῦν νὰ ὑπάγουν ποτὲ ἀμελέτητα στὸ μάθημα. Τόσην σημασίαν ἔχει τὸ ζήτημα τῆς προπαρασκευῆς. Μόνον ἔτσι ὁ ἱερεὺς θὰ κάμῃ φίλους τοῦ Χριστοῦ τὰ παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ, «συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκείου Θεοῦ», ἐνῷ ὁ ἴδιος θὰ γίνῃ «συνεργὸς Θεοῦ» καὶ «παιδαγωγὸς ἐν Χριστῷ».

Ὅταν ὅμως ὁ ἱερεὺς, παρ' ὅλον ποὺ εἶναι καὶ εὐσεβὴς καὶ ζηλωτὴς, δὲν ἔχῃ τὴν ἀπαιτούμενην μόρφωσιν; Τότε, μετὰ λύπην τὸ λέγομεν, δὲν πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τὸ Κατηχητικόν, ἂν θέλῃ τὴν προκοπὴν τῶν παιδιῶν. Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὑρῇ τὸ κατάλληλον πρόσωπον καὶ εἰς αὐτὸ νὰ ἀναθέσῃ τὸ Κατηχητικόν. Ὁ ἴδιος θὰ τὸ παρακολουθῇ μετὰ στοργὴν καὶ θὰ τὸ διευκολύνῃ. Εἶναι λυπηρὸν αὐτὸ ποὺ παρατηρεῖται πολλὰς φορὰς. Οἱ ἱερεῖς ποὺ δὲν κάμνουν οἱ ἴδιοι Κατηχητικὸν εἴτε διότι δὲν ἔχουν ὁρεξιν, εἴτε διότι δὲν ἡμποροῦν, νὰ τὸ ὑποβλέπουν, νὰ τὸ πολεμοῦν, νὰ τοῦ παρουσιάσουν μύρια προσκόμματα. Ἀλλὰ τί κάμνομεν ἀδελφοί; Θὰ γίνωμεν Χριστομάχοι; Ὁχι λοιπόν. Ὁ ἱερεὺς νὰ μὴ δοῖσιν ἱεροτελεστείαν κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, ἀλλὰ νὰ ἐξυψηρετῇ πρόθυμα τὸν κατηχητὴν, νὰ τὸν περιβάλλῃ μετὰ ὅλην τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην, νὰ βοηθῇ εἰς ὅ,τι ἡμπορεῖ μετὰ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι «ἐκ αὐτοῦ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον» (Α' Κορ. γ' 8).

Ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι ἀγία συνήθεια

«Ὁ Ἱησοῦς εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτοῦ, εἰς τὴν συναγωγὴν».

(Λουκ. 4, 16)

Ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία θρίσκει καὶ τὰ ἀπλούστερα πράγματα δύσκολα καὶ ἀκατόρθωτα. Ὅμως τὰ πάντα εἶναι συνήθεια. Ὅπως μαθαίνομε τόσα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ συνήθεια ἐκτελοῦμε, χωρὶς πολλὴν δυσκολία καὶ πολλήν σκέψιν, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμό. Ὅταν μάθωμε νὰ ἐκκλησιαζώμεθα θὰ μᾶς γίνῃ μιὰ ἀγία συνήθεια, ποὺ θὰ τὴν ἐκτελοῦμε μετὰ πολλήν εὐχαρίστησιν. Ὅσοι ἐσυνήθισαν νὰ ἐκκλησιάζονται συνειδητὰ, καὶ ὕστερα εὐρεθῇ αἰτία νὰ ἀπουσιάσουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς φαίνεται πῶς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

‘Ο ιερέυς καὶ οἱ «ἐν ἁμαρτίᾳ ζῶντες»

Δὲν εἶναι δυνατόν. Μέσα εἰς ἓνα ποίμνιον θὰ ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ τὰ ἄρρωστα πρόβατα. Ἔτσι καὶ εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ ἱερέως θὰ ὑπάρχουν οἱ ἐν «ἁμαρτίᾳ ζῶντες». Μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν θέλομεν νὰ δηλώσωμεν ἐκείνους, τῶν ὁποίων «αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι προάγουσαι εἰς κρίσιν» (Α΄ Τιμ. ε, 24). Ὀλοφάνερα, χωρὶς καμμίαν συστολήν, ζοῦν τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ σκανδαλιστικὴν ζωὴν των εἴτε ὡς ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ ἐλευθερία ἥθης, εἴτε ὡς ἀστεφανώτα ἀνδρόγυνα. Παραστασιασμένα, αὐτοὶ ὅλοι, παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουν ὅμως μεγάλην μερίδα εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ἱερωμένου. Πρέπει νὰ εἴθων πάλιν τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ.

Πρέπει βέβαια ὁ ἱερεὺς νὰ ἐνεργήσῃ μὲ πολλὴν προσοχήν. Καὶ θὰ καλέσῃ εἰς τὸ σπίτι του, τοὺς παραστασιασμένους, ἀλλὰ καὶ θὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ σπῆτι των. Μὲ καλωσύνην καὶ πνεῦμα ἀνοχῆς καὶ ἀγάπης θὰ τοὺς συμβουλεύῃ καὶ θὰ τοὺς νουθετῇ. Ἡ πεῖρα μαρτυρεῖ, ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ καλὸς τρόπος μᾶλλον παρὰ ὁ τραχὺς καὶ ἀπότομος φέρει ἀποτέλεσμα. Ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος συνιστᾷ εἰς τὸν ἱερέα νὰ μιμῆται τὸν καλὸν ἱατρόν. Αὐτὸς δὲν κρατεῖ μόνον νυστέρι διὰ νὰ κόπῃ συνέχεια. Οὔτε δίδει πάντοτε μικρὰ φάρμακα. Ἀλλὰ θὰ ἐπιδέσῃ καὶ τραύ-

κάτι τοὺς λείπει. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ παραμελοῦν συστηματικὰ τὸ καθήκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ σιγὰ σιγὰ χάνουν τὸ θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον, σβύνει ὁ ἱερεὺς πόθος καὶ δημιουργεῖται ἀδιαφορία καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς συνηθείας. Δὲν εἶναι τυχαία ἡ παρατήρησις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὅτι ὁ Κύριος «κατὰ τὸ εἶθός αὐτοῦ», δηλαδὴ ὅπως πάντοτε ἐσυνήθιζε, ἤρχετο τὸ Σάββατο στὴ Συναγωγή. Ὅταν μάθωμε νὰ ἐκκλησιασώμεθα, θὰ αἰσθανώμεθα στὴν ψυχὴν μας τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασιν ποὺ ἠσθάνετο ὁ Προφήτης. Ἐάν ἔλεγε: «προτιμῶ νὰ εἶμαι παραπαταγμένος σὲ μιὰ ἄκρην τοῦ ναοῦ σου Κύριε, παρὰ νὰ κατοικῶ στὰ παλάτια τῶν ἁμαρτωλῶν». Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ συνηθίζουν τὰ παιδιὰ στὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι ἡ ἀγιώτερη συνηθεῖα, ποὺ θὰ ὠφελήσῃ τὴ ζωὴ των. Θὰ τὰ προστατέψῃ ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, θὰ τὰ μάθῃ νὰ σκέπτονται συνετὰ καὶ νὰ καταγίνονται μὲ τὰ ἅγια πράγματα τῆς θρησκείας. Ἡ ἀγωγή ποὺ δὲν εἶναι θρησκευτικὴ εἶναι ἐλαττωματικὴ. Ὁ σύνδεσμος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τῆς μικρῆς τοῦ ἡλικίας, τὸν συνδέει μὲ τὰ μυστήρια, μὲ τὴν πίστιν, μὲ τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία γίνεται μία κιβωτὸς ποὺ σώζει ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπιστίας, θάξῃ τὸν ἄνθρωπον σὲ μιὰ ἀπρόσφοιρα πνευματικὴ, ἀγία, εἰρηνικὴ, ἔσο κι’ ἂν γύρω του μαίγωνται ἀφρισμένα τὰ κύματα τῶν θλίψεων.

Στὶς διάφορες συνηθεῖές μας ἄς προστεθῇ ἡ ἀγία συνηθεῖα τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ.

ματα, θὰ δώσῃ καὶ φάρμακα «προσηνῆς» ἢ καὶ ἀνακατευμένα μὲ ἄλλα πὺ μαλακά. Καὶ μὲ ἄλλα τὸ «σεσηπὸς ἀποκαθαίρει», ἐνῶ μὲ ἄλλα πάλιν διασκεδάσει τὸν πόνον, ποὺ προκαλοῦν τὰ πρῶτα. Μία τοιαύτη πολὺ προσεκτικὴ καὶ λεπτὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἱερέως ἡμπορεῖ ἄριστα νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς.

Καὶ ὅταν αἱ προσπάθειαι του ἔχουν ἄμεσα ἀποτελέσματα θὰ ἔχῃ πολλὰς εὐχαριστίας νὰ ἀναφέρει εἰς τὸν Θεόν. Ἄν ὅμως, ὅπως γίνεται τὰς περισσότερας φορὰς, ἀργήσωσι νὰ τελεσφορήσωσι; Τὸ πρῶτον ποὺ ἔχει τότε νὰ ἀποδιώξῃ εἶναι ἡ ἀπογοήτευσιν. Ἐχὼν πεποιθῆσιν εἰς τὴν μορφωτικὴν καὶ ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ λόγον, δὲν θὰ παραμελήσῃ ποτὲ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ κάμνῃ ὅ,τι νομίζει διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πλανημένων. Πιθανὸν καίποτε νὰ χρειασθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἐπιτίμια καὶ τὰς κυρώσεις. Δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τιμωροῦνται ὅσοι ἁμαρτάνουν, διὰ σφοδρονισμὸν των, ἀλλὰ καὶ διὰ παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων. Διότι πολλοὶ ζοῦν μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εὐρίσκουν ἀφορμὴν καὶ στήριγμα εἰς ἄλλους, ποὺ μένουν ἀτιμώρητοι, ἐνῶ ἁμαρτάνουν φανερά καὶ ἀσύστολα. Δυστυχῶς δὲ ἔτσι πληθαίνει ἡ ἁμαρτία.

Πρέπει ὅμως τὸ ἐπιτίμιον νὰ εἶναι μελετημένον, ὥστε νὰ εἶναι κατὰλληλον. Νὰ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Εἰς τοὺς πρῶτους λ.χ. τοὺς φανεροὺς ἀνηθίζοντες καὶ ἀκολάστους θὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν Θεῖαν Μετάληψιν, ἐνῶ αὐτὸ ἀποτελεῖ πολὺ βαρεῖαν τιμωρίαν δι’ ἓνα χριστιανόν. Εἰς ἐκείνους ποὺ σιχοῦν παρανόμως, θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη περισσότερον. Θὰ τοὺς κόψῃ καὶ τὸ ἀντίδοτον. Δὲν θὰ πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὸ σπίτι των οὔτε διὰ νὰ ἀγιάσῃ οὔτε διὰ νὰ κάμῃ καμμίαν ἱεροτελεστείαν ἢ κανένα μυστήριον. Θὰ τοὺς ἀπειλήσῃ ἀκόμη καὶ μὲ ἄσχητον ταρῆς. Καὶ θὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἐπιτίμιον χωρὶς ἐξαίρεσιν. Ὅχι μόνον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀνισχύρους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς ἀξιοματούχους. Ἄν κάμνῃ διάκρισιν ἀπὸ συμφέρον ἢ ἀπὸ δειλίαν πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι γίνεται προσωπολατρεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀνάξιος νὰ ἐπιθετῇ Ἐκείνον ποὺ ζητεῖ πλήρη δικαιοσύνην.

Τέλος, ἄς ἔχῃ ὑπ’ ὄφιν του καὶ τοῦτο ὁ ἱερεὺς: εἰς τὴν χριστιανικὴν του αὐτὴν προσπάθειαν νὰ ἀποφεύγῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν διαλόμπεισιν. Περισσότερον ὠφελεῖ ἡ θεραπεία, ποὺ γίνεται μυστικὰ καὶ προσφιλῶς ἐκείνον, ποὺ ἔσφαλεν ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν ταπεινώσιν.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΥ

Αὐτὸς ὅπου ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ συμφέροντα εἰς τὴν ψυχὴν του πρέπει εὐχαρίστως νὰ δέχεται καὶ τὰ ὑπὸ τῆς ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ παραχωρούμενα ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὸ δέλημα τοῦ αἰτούντος

Πολλοὶ ἐκ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπιζητοῦντες ἐκ Θεοῦ ζήλον νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τὴν ζωὴν των τὰ ἔθιμα τῆς Ἀποστολικῆς ἐποχῆς, ἐπώλουν τὴν περιουσίαν των καὶ παρέδιδον τὰ χρήματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου (τοῦ Ἐλεήμονος) μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ τὰ μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ποὺ προσήρχοντο εἰς τὸν Ἅγιον προσῆλθε καὶ κάποιος, ὁ ὁποῖος διέθεσε διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης, ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν λίτρας χρυσοῦ, διαβεβαιῶν, ὅτι τίποτε δὲν ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐξήτει δὲ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ κάμῃ δύο εὐεργεσίας· ἡ μία ἦτο νὰ σωθῇ τὸ παιδί του ἀπὸ μίαν σοβαρὰν ἀσθένειαν· ἡ δὲ ἄλλη, νὰ ἐπανέλθῃ τὸ πλοῖον του σῶον ἀπὸ ταξιδιὸν του εἰς τὴν Ἀφρικήν. Πράγματι ἐγένετο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχή. Τί συνέβη ὅμως; Μετὰ ἀπὸ τριάντα ἡμέρας ἀποθνήσκει ὁ υἱὸς του τὴν τρίτην δὲ ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του, τὸ πλοῖον, ἐπιστρέφον ἐκ τοῦ ταξιδίου του, μόλις ἔφθασεν ἀπέναντι τοῦ φάρου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἠπειλήθη ἀπὸ σοβαρὸν ναυάγιον, λόγῳ σφοδρᾶς θαλασσοταραχῆς· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἐσώθη μετὰ τοὺς ἐπιβάτας του, ἐνῶ τὸ φορτίον ἄλλο κατεστράφη καὶ ἄλλο ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀμέσως, λοιπὸν, μετὰ τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου του καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἐπεκράτει εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ πάθος τοῦ πένθους, ἔρχεται καὶ ἡ πληροφορία διὰ τὴν ἐκ τῆς θαλασσοταραχῆς ζημίαν τοῦ πλοίου κατὰ τὴν διπλὴν αὐτῆς εἰδήσεως ὁ ἐλεήμων ἐκεῖνος χριστιανὸς κατελήρθη ἀπὸ ἄμετρον μελαγχολίαν καὶ λύπην. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν ἐληφθή ὀλιγώτερον τοῦ δυστυχικοῦ πατρὸς καὶ ἀτυχικοῦ πλοιοκτῆτον παρεκάλει δὲ τὸν Θεὸν νὰ θαυπέσῃ μετὰ στοργήν, διὰ τῆς ἀοράτου χειρὸς Του, τὴν ψυχὴν τοῦ θλιβομένου καὶ πονεμένου χριστιανοῦ, νὰ

ἐπιτιμήσῃ τὴν τρικυμίαν τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ φέρῃ τὴν γαλήνην.

Τὴν ἰδίαν λοιπὸν ἐκείνην νύκτα, ἐμφανίζεται εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ δοκιμασθέντος χριστιανοῦ ἓνας ἄνθρωπος, ὅμοιος μετὰ τὸν Πατριάρχην καὶ μετὰ γλυκύτητα τοῦ λέγει: Διὰ τί εἶσαι τόσο πολὺ μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος; Δὲν με παρεκάλεις νὰ σωθῇ ὁ υἱός σου; Ἰδοὺ λοιπὸν, ὅτι ὁ υἱός σου ἐσώθη, μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὰ κακὰ τοῦ βίου, ἀπελθὼν ἀβλαβὴς ἐκ τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Διότι, ἐὰν ἔξῃ περισσότερο, δὲν θὰ παρέμενεν ἀγαθός· θὰ μετεβάλλετο καὶ θὰ ἐγένετο κακός, ἀνάξιός τῆς ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του.

Ὡς πρὸς τὸ πλοῖον νὰ μὴν εἶσαι καθόλου λυπημένος· ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν εἶχε παρακληθῇ ἀπὸ τὴν μετριότητά μου, θὰ ἐβριθέτο αὐτανδρον οὕτω ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φορτίου θὰ εἶχες χάσει εἰς φοβερὸν ναυάγιον καὶ τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὸ ἄλλο πλῆρωμα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λυπῇσαι καὶ νὰ μελαγχολῇς ἀλλὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃς με ὑπομονὴν τὰ συμβάντα, διότι ὁ Θεὸς δὲν ἐνεργεῖ τίποτε χωρὶς αὐστηρὰν καὶ δικαίαν κρίσιν, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν κατορθώνωμεν νὰ μύθωμεν τὰς βαθύτερας αἰτίας πολλῶν ἐκ τῶν καμάτων τοῦ Θεοῦ.

Μόλις λοιπὸν ξύπνησεν ἀπὸ τὸ ὄνειρον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἠσθάνθη βαθυτάτην παρηγορίαν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀμέσως μετέβη εἰς τὸν Πατριάρχην, ἔπεσεν εὐγνώμων εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε μετὰ ὅλην τὴν θερμότητα τῆς ψυχῆς του διηγούμενος τὸ ἀποκαλυπτικὸν ὄνειρον, ποὺ εἶδεν.

Ὁ Πατριάρχης, ἀκούων μετὰ συγκίνησιν αὐτὴν τὴν διήγησιν τὸν συνεβούλευσε: Πρέπει τέκνον μου εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἀποδώσῃς τὴν χάριν, ποὺ ἐξοικονομεῖ ὅλα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας.

Ποία είναι η Έευληγία του Χριστού νατά τὸ Εὐαγγέλιον

Ἀλλὰ εἰς τὴν καυχησιολογίαν τῶν παπικῶν διὰ τὸ μέγα πλῆθος τῶν ὁπαδῶν τῶν ἡμπορῶν νὰ δοθῶν καὶ ἄλλαι θετικώτεραι ἀπαντήσεις, ὅπως ἡ ἀκόλουθος: «Ἐὰν καυχᾶσθε σεῖς διὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὁπαδῶν σας, πόσον περισσότερο πρέπει νὰ καυχᾶται ὁ διάβολος διὰ τὰ πολὺ περισσότερα ἑκατομμύρια τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν μουσουλμάνων καὶ τῶν ἀθέων;

Ἐὰν κρίνομεν μὲ τὸ μέτρον μὲ τὸ ὁποῖον κρίνετε σεῖς, ἦτοι μὲ τοὺς ἀριθμούς, τὸ ὁποῖον μέτρον, ὅπως εἶπομεν, ἀρμύζει εἰς ἐγκόσμια συστήματα καὶ ὅχι εἰς πνευματικά, καὶ μάλιστα θρησκευτικά, τότε πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέτυχε, ἀφοῦ ἔπειτα ἀπὸ 2.000 ἔτη, οἱ Χριστιανοὶ εἶναι τόσον ὀλίγοι, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς μὴ Χριστιανούς».

Αὐτὸ τὸ μέτρον ὁ παπισμὸς τὸ λαμβάνει ἀπὸ τὰ κοσμικὰ συστήματα, διότι τὸ φρόνημά του εἶναι κοσμικόν. Καὶ ὅτι εἶναι οὕτω, φαίνεται περιτρώως ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκαυχήθη ποτὲ διὰ πολλοὺς ὁπαδούς, μήτε ἔδωσε σημασίαν εἰς τὸ πλῆθος τῶν. Ἐστὶ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ὕμῶν ποῖμνιον. Ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λουκ. ιβ', 32). Ὡστε μᾶλλον πρέπει νὰ ἀνησυχῶσιν οἱ παπικοὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ θαρρήσωμεν ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, διότι εἵμεθα τὸ μικρὸν ποῖμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν του, δηλαδὴ τὴν ὀρθὴν πίστιν. Καὶ ἄλλοτε εἶπε: «Πολλοὶ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί» (Ματθ. κ' 16). Ὡστε πολλοὺς προσκαλεῖ ὁ Χριστὸς πλῆσιν του, ἀλλὰ ὀλίγοι πηγαίνουν, ὀλίγοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοί. Καὶ ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι «στενὴ ἡ πόλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. ζ', 14). Ὡστε ὀλίγοι εἶναι οἱ εὐρίσκοντες τὴν ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ζωὴν, δηλαδὴ οἱ κατέχοντες τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Μάλιστα, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν». προσέχετε ἀπὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λέγουν ψεύματα, ὅτι εἶναι πολλοὶ οἱ πορευόμενοι διὰ τῆς πλατείας πόλης, ἦτοι οἱ ὁπαδοὶ τῶν: Καὶ εἰς ἄλλην ὁμιλίαν του εἶπεν ὁ Κύριος, σκεπτικός: «Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων ἄρα εὕρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Λουκ. ιη', 8). Ἀρὰ γε, λέγει ὁ Κύριος, ἔάν ἔλθω πάλιν εἰς τὴν γῆν, θὰ εὕρω τὴν πίστιν;

Ποῦ στηρίζονται λοιπὸν αἱ καυχησιολογίαι τῶν παπικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι πλήρεις ἱκανοποιήσεως καὶ αἰσιοδοξίας διὰ τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον ἀπαισιόδοξος εἰς ὅτι ἀφορὰ τὸ πλῆθος τῶν ὁπαδῶν του; Ἀλλὰ οἱ παπικοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται, ἀν εἶναι σύμφωνοι μὲ ὅσα εἶπεν ὁ Χριστός.

Ἐν τούτοις θὰ ἀντιτείνουσι ἴσως, ὅτι ὁ Κύριος εἶπε: «Γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἰς ποιμὴν» (Ἰωάν. ι', 16). Μὲ αὐτὸ θέλει νὰ ἐκφράσῃ ὁ Κύριος τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ σημαίνῃ τούτο, ὅτι λέγεται τοπικῶς, μὲ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ πλῆθους. Ἡ ἐνότης αὕτη διατυπώνεται θαυμάσια εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων μὲ τὴν ἐξῆς φράσιν: «Τοῦ δὲ πλῆθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία» (Πράξ. δ', 32). Τούτο δὲν σημαίνει, ὅτι τὸ πλῆθος ποὺ λέγει ἦτο πολὺ, ἀφοῦ τὸ κήρυγμα εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν. Ἐπίσης, ἴσως ἐπικαλεσθῶν τὰ ἀκόλουθα λόγια τοῦ Κυρίου: «Καὶ κηρυχθήσεται τούτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι» (Ματθ. κδ', 14). «Θὰ κηρυχθῇ, λέγει, τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην». Δηλαδὴ θὰ ἀκούσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸ κήρυγμα. Ἀλλὰ πόσοι θὰ τὸ πιστεύσουν; Εἰς τὴν Εὐρώπῃν σήμερον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τὸ εὐαγγέλιον, ἐν τούτοις, οἱ ὀλιγώτεροι πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, ἐνῶ οἱ περισσότεροι εἶναι ἄθεοι. Διευκρινίζει δὲ ὁ Κύριος, ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν θὰ πιστεύσουν, μὲ τὰ λόγια ποὺ λέγει παρακάτω: «Εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι», «διὰ νὰ εἶναι ἀναπολόγητα ὅλα τὰ ἔθνη, ὅτι ἤκουσαν μὲν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθησαν». Εἰς ἄλλο μέρος λέγει ὁ Κύριος τὸ ἴδιον, μὲ ἄλλον τρόπον: «Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον. Νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ἰωάν. ιε', 22). «Ἐὰν δὲν ἐρχόμην, λέγει ὁ Κύριος, εἰς τὸν κόσμον καὶ δὲν ὤμῳλουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτίαν. Τώρα ὅμως ποὺ ἐκηρύχθη τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν ἔχουν πρόφασιν διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν, διότι δὲν τὸ ἐδέχθησαν». Ἀλλως τε, ὅταν εἶπε, ὅτι θὰ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, εἶπε συνάμα καὶ τὰ ἀκόλουθα διὰ τοὺς μαθητάς του: «Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μισοῦμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου» (Ἰωάν. κδ', 9). Ὡστε οἱ Χριστιανοί, οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, θὰ εἶναι ὀλίγοι, ἀφοῦ θὰ καταδιώκωνται ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ Χριστιανοὶ θὰ εἶναι ὀλίγοι, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὰς καυχησιολογίας τῶν παπικῶν, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῶν εἶναι πολλὰ ἑκατομμύρια, ἐκτὸς αὐτοῦ λοιπόν, πῶς συμβιβάζονται μὲ τοὺς θεῖους λόγους, αὐτὰ ποὺ λέγουν οἱ παπικοὶ διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ (ἦτοι τοῦ παπισμοῦ) εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τῆς ὁποίας τὴν πραγματοποίησιν προλέγουσιν μὲ τόσην αἰσιοδοξίαν καὶ ἱκανοποίησιν; Ἀντιθέτως ὁ Κύριος λέγει ὅτι, εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς θὰ παραδοθῶν εἰς θλίψιν οἱ Χριστιανοί, καὶ θὰ θανατωθῶν, καὶ θὰ γεμίσῃ ἡ οἰκουμένη ἀπὸ ψευδοπροφήτας καὶ θὰ ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν. Ποῦ εἶναι αἱ χαροποὶ αἱ ἡμέραι διὰ τοὺς

Χριστιανούς, των οποίων την αγωγή κραυγάζουν, ότι βλέπουν οι Λατίνοι να ροδίξη από τώρα εις τὸ στερέωμα τοῦ κόσμου, καὶ τῆς ὁποίας εὐδοίαναι προάγγελοι εἶναι αἱ περιπτώσεις μεταξύ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, καὶ ἡ λεγόμενη ἐνωσις μεταξύ τῶν Χριστιανῶν; Οὐδαμῶς ὑπάρχουν τοιαῦται προρρήσεις εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Τοῦναντίον ὑπάρχουν προφητεῖαι θλίψεων καὶ δεινῶν διὰ τοὺς πιστοὺς, καὶ συστάσεις πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ νὰ προσέχουν τοὺς ψευδοπροφήτας, καὶ παρόρμησις νὰ ἀνθέξουν εἰς τὰ ἐπερχόμενα δεινά. Λοιπὸν, ἢ ὁ Χριστὸς προεφήτευσεν κακῶς, ἢ ὁ λεγόμενος Χριστιανισμὸς μὲ τὰ πολλὰ ἐκατομμύρια τῶν αἰσιδοῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ναί, κάποιος ἄλλος εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ δὲν εἶναι ὁ εὐτυχῆς καὶ θριαμβολογῶν παπισμὸς, ποῦ διαφεύδεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν, θὰ εἶναι ἡ πτωχή, ἡ ταπεινὴ καὶ καταδιωκόμενη μέχρι σήμερον Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας αἱ ὁδῖνες καὶ τὰ μαρτύρια προεφητεύθησαν ἀπὸ τὸν Κύριον. Αὕτῃ εἶναι «τὸ μικρὸν ποίμνιον», αὕτῃ εἶναι «οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοί», αὕτῃ εἶναι «οἱ πορευόμενοι τῇ τεθλιμμένῃ δόδῳ».

Ναί. Αὕτῃ φέρει τὰς πληγὰς τοῦ Χριστοῦ. Αὕτῃ φέρει τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Εἰς αὐτὴν ἐπληρώθησαν καὶ πληροῦνται οἱ προφητικοὶ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Τὸ μαρτύριόν της εἶναι ἡ σαφὴς μαρτυρία, ὅτι αὕτῃ ἡ καθημαγμένη Σολομὼν ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν τέκνων της, αὕτῃ εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Χιλιάδες εἶναι οἱ μάρτυρές της, οἱ ὅποιοι ἔχυσαν τὸ αἷμά των διὰ τὸ πανάγιον ὄνομά Του, ἀπὸ καταβολῆς Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον. Ἰδοὺ τί ἔγραφε διὰ τοὺς Λατίνους ἕνας ἡρωϊκὸς Πατριάρχης μας, ὁ ὅποιος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς ἐν Χριστῷ ψευδαδελφούς του: «Ὡς λογιάσουν οἱ Λατίνοι ὅτι ἂν δὲν ἔχωμεν σοφίαν ἐξωτερικὴν (ἐξωτερικὴν, κοσμικὴν), ἔχομεν ὅμως, χάριτι Χριστοῦ, σοφίαν ἐσωτερικὴν καὶ πνευματικὴν, ἡ ὁποία στολίζει τὴν Ὁρθόδοξόν μας πίστιν, καὶ εἰς τοῦτο πάντοτε εἴμεθα ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς Λατίνους, εἰς κόπους, εἰς τὰς σκληραγωγίας καὶ εἰς τὸ νὰ σηκώνομεν τὸν σταυρόν μας καὶ νὰ γύνωμεν τὸ αἷμα μας διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄν εἶχε βασιλεύσει ὁ Τοῦρκος εἰς τὴν Φραγκιανὴν δέκα χρόνους, χριστιανούς ἐκεῖ δὲν θὰ εὕρισκες. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα τριακοσίους χρόνους εὕρισκεται, καὶ κακοπαθοῦσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ βασανίζονται διὰ νὰ στέχουν εἰς τὴν πίστιν των, καὶ λάμπει ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐσεῖς μοῦ λέγετε, ὅτι δὲν ἔχομεν σοφίαν;

Τὴν σοφίαν σου δὲν τὴν θέλω, ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ».

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

«Μακάριον τὸ ἔθνος οὗ ἐσὶν Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ. » (Ψαλμ. 32, 12)

Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἐδρίσκωνται στὴν ἐκκλησία, δημιουργεῖται συγχρόνως καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Σὲ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνας οἱ δύο αὐτὲς ιδιότητες Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς, εἶναι στενὰ συνδεδεμένες. Ἱστορικῶς συνθῆκες συνετέλεσαν στὴν ἀρμονικὴ των σύνδεσι, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ μιλοῦμε γιὰ Ἑλληνοχριστιανικὸ πολιτισμό. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνας ἄγονος καὶ ἀδικαιολόγητος σωματισμὸς. Εἶναι μιὰ ἱερὴ ἐναρμόνισι δύο θεϊκῶν δωρεῶν πρὸς ἔθνος μας, ποῦ προφητικὰ ὁ Κύριος τὸ ἐδλόγησε σὲ δύο περιπτώσεις (Ματθ. 21, 43, Ἰω. 10, 23).

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἔδωκε τὴ γλῶσσα τοῦ, τοὺς μεγάλους Πατέρες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπῆρε στὰ φτερά του τὴ θεοσκεία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἄπλωσε στὸν κόσμον καὶ τὴν ὑπεράσπισε μὲ τὴ σοφία του, ἀπὸ τοὺς ἀνασθημῆτους ἐχθρούς της. Τὸ ἔθνος καὶ πάλι ἐκράτησε τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅτι μόνον στὴ χιλιόχρονη ἐνδοξη βυζαντινῇ αυτοκρατορίᾳ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦτο ὑπόδουλο σὲ βαρβάρους λαούς, αἰῶνες ὁλοκληροῦς. Σήμερον ἀκόμη ἡ μικρὴ Ἑλλάς κρατᾷ ὑπερήφανα ἀνόθευτη καὶ ἀγνή τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅταν λοιπὸν ἐκκλησιαζώμεθα, δείχνουμε συγχρόνως τὴν ἀφοσίωσίν μας στὴ θεοσκεία καὶ στὴν πατρίδα. Ἐχομε ἑορτὲς ποῦ φανερόνουν ἐιδικώτερον τὴ στενὴν σχέσιν τῶν δύο μεγάλων ἰδανικῶν ὅπως ἡ 25ῃ Μαρτίου, ὁ Εὐαγγελισμὸς, καὶ ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου, ἡ Ἁγία Σκέπη τῆς Παναγίας. Χωρὶς τὴ θεοσκεία, ὁ πατριωτισμὸς δὲν ἔχει ἰδανικά. Γίνεται ἐγκληματικὸς, κατακτητικὸς, ὑπερφίαλος, σατανικὸς.

Ὁ χριστιανισμὸς δίδει ἱερὸ περιεχόμενο στὸν πατριωτισμό, τὸν ἐξαγιάζει καὶ τὸν τοποθετεῖ στὶς ἡθικὰς βάσεις.

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀνεπλήρῃσαν οἱ ὑπέρομαχοι τῆς ἐλευθερίας καὶ στοὺς ναοὺς ἔγιναν τὰ φωτεινότερα ὁλοκαυτώματα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς στέχονταὶ σύμβολα τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως. Γι' αὐτὸ οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις ποῦ θέλουν νὰ τὰ ξεροζώσουν ὅλα, ἀρχίζουν νὰ κἀνε πρῶτον τὴς ἐκκλησίας. Σὰν στέγη ἡ θεοσκεία, ὑπάσχει ἀνθρωπιά. Ὅταν ἐκείνη παραμερισθῇ, ὁ κόσμος πλημμυρίζει ἀπὸ θηρία καὶ τέρατα, ἀπὸ ἀναρχία καὶ ἀδικία, ἀπὸ ἐγκλήματα καὶ καταστροφές. Ὅταν μάθουμε νὰ ἐκκλησιαζώμεθα σωστά, θὰ ἔχομε στὴν καρδιά μας καὶ τὸν σωστὸ πατριωτισμό.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκδοτ. Οἴκου «Ἀστὴρ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Γουρτίου Πόποβιτς, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἀνθρώπος καὶ Θεὸς ἄνθρωπος».

Συνιστῶμεν ἐκδότως τὴν ἀγορὰν τούτου εἰς τοὺς ἀναγνώστας «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Διτίθεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ ὡς ἄνω Ἐκδοτικοῦ Οἴκου, Λυκαόφρου 10.

Γεγονότα και Σχόλια

«Θεολογικὸν Οἰκουμενικὸν συμπόσιον».

Καινή ὁρολογία τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» τῆς καὶ νῆς ταύτης κινήσεως, περὶ τῆς ὁποίας ἔγραφε περιληπτικῶς «ἡ Φωνὴ» τῆς «Ορθοδοξίας» εἰς τὸ παρελθόν. Πρωταρχαίως δὲ φανεροὶ τῆς κινήσεως ταύτης εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής κ. Ἰάκωβος, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἐτόλμῃσε πέρυσι νὰ ζητήσῃ τὴν ἀλλαγὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὁρολογισμῶν εἰς τὰ τῆς «Ορθοδόξου Πίστεως» δι' ἄλλων σημειωμένων τοιαύτων, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, καὶ ὅσοι ἄλλοι διὰ τῶν δηλώσεών των δημοσίᾳ διεκήρυξαν τὴν μετ' αὐτῶν συμφωνίαν, διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς «Ορθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

«Ἀναζητοῦμεν τὸν Χριστόν...»!!!

Ὁμιλῶν ὁ Σ. Μητροπολίτης Κισάμου καὶ Σελίνου Κρήτης κ. Βιρηνάτος κατὰ τὸ ὡς ἄνω «Θεολογικὸν συμπόσιον», εἶπε μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Προσευχόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι διὰ τὴν ἑνωσιν» ἀναζητοῦμεν τὸν Χριστόν! (Καθολική, ἀριθ. 1615) 29.1.1969. Δὲν ἐγνώρισε λοιπὸν μέχρι τοῦδε τὸν Χριστόν ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅστις λέγει «ὅς ἐστι ἐν ἐμοὶ Χριστός»; Δὲν ἔχει ὅπ' ὄψιν του, ὡς ἀνώτατος λειτουργὸς τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ, τὴν διαβεβαίωσιν Αὐτοῦ «ὅς τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἶμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐν αὐτῷ»; (Ἰωάν. 57' 56). Δὲν ὁμολογεῖ μετὰ τῶν πιστῶν καθ' ἑκάστην Θεῖαν λειτουργίαν τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρύομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδικίαν ἡμετέραν καταμαρτυροῦντες»; Δὲν ἔχει τὴν ἐσωτερικὴν μαρτυρίαν καὶ πληροφορίαν τοῦ ἐνοικοῦντος εἰς πάντα πιστὸν Παρακλητήτου, τοῦ κράζοντος ἐκωθεν «Ἀββὰ ὁ Πατήρ»; (Γαλ. Δ' 6).

Τὰ ὅσα δὲ μετ' αὐτὸν εἶπον ὁ Παπικὸς καὶ ὁ προτεσταντικὸς κομποσκαφαῖς, «ἐπαλάττωσι» διηγούμενον ὁ χρόνος. Γίνεται οὕτω φανερόν, ὅτι ἡ νεοσύστατος ἐν Κρήτῃ «Ορθόδοξος Ἀκαδημία» τὸν σκοπὸν «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως ἐξυπηρετεῖ» ἀποκλειστικῶς, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα δυστυχῶς. Ἀλλ' ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐνωσις μετὰ τῶν ἑτεροδόξων εἶναι ἀδύνατος, διότι «πολὺς λαός» τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων παρακολουθεῖ ἀγρόπνως τὴν πορείαν τῶν «φιλενωτικῶν» ἐτοιμῶς νὰ ἐπέμβῃ ὅταν ἡ «Ορθόδοξος Πίστις» τοῦ κινδυνεύσῃ, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὁποίας ἡγωνίσθη εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

«Σημεῖον τῶν καιρῶν»

«Ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς, τῆς 28 Νοεμβρίου 1968, ἀπεφάσισε τὴν ἀλλαγὴν τῆς περιβολῆς τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὁρίσασα ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς οἱ κληρικοὶ φέρουν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν χρώματος μέλανος μετὰ τοῦ ἐπιστηθίου τοῦ αὐτοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦς Ἀρχιερεῖς θὰ εἶναι χρώματος κόκκου».

Τὸ κάλυμμα κεφαλῆς θὰ εἶναι πῖλος σχήματος «ρεποϊμπλικας».

Ἡ εἶδρις εἶναι συγκλονιστικὴ, ὅσον καὶ ἂν ᾔτο προηπομασμένος διὰ τὴν σκανδαλώδη αὐτὴν καινοτομίαν ὁ ὀρθόδοξος λαός, ὅστις ὅλα τὰ περιμένει ἀπὸ τὸν νέον Πατριάρχην, δώσαντα τὸ μέτρον τῆς «Ορθοδοξίας» του, διὰ τοῦ ἐνθρονιστηρίου λόγου του.

Ὁ ὀρθόδοξος λαός μας, ἀναμένει τὰς ἀντιδράσεις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὸ ὀλισθηματικὸν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, παρασυρθεῖσης ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου, διὰ νὰ καταπαύσῃ ἡ ἀνησυχία του, ὡς πρὸς τὰς προθέσεις τῶν ποιμένων του, ἐν σχέσει πρὸς τὴν περιβολὴν τοῦ Ἱ. Κλήρου.

Διότι δικαιολογημένως ἀνησυχεῖ, τόσον ἀπὸ τὸν αἰφνιδισμὸν ποὺ ὑπέστη, διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ λαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ρηγύλλης, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ φέρει ἀνεξελέγκτως λαϊκὸν ἐνδυμα πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν.

(10 Φεβρ. «Ορθόδοξος Τύπος»)

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

Τὴν 5ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πάσχουσα Ξένη Μοναχὴ (ἀγωνίστρια τῶν ἱερῶν παραδόσεων) ἀδελφὴ τοῦ ἱεροῦ ἡσυχαστηρίου τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ πατρὸς Λογγίνου Χατζηστεφάνου Ἀρχιμανδρίτου, Παιανίας Ἀττικῆς, ὅστις καὶ προσφέρει 400 δραχμὰς εἰς τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα εἰς μνήμην Αὐτῆς, καὶ τῶν Πνευματικῶν Πατέρων καὶ ἀδελφῶν Αὐτοῦ.

Αἰωνία ἡ μνήμη Αὐτῶν!

ΛΟΓΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ταπεινώσις καὶ κακοπάθεια, πάσης ἁμαρτίας ἐλευθεροῦσι τὸν ἄνθρωπον ἢ μὲν τὰ τῆς ψυχῆς, ἢ δὲ τὰ τοῦ σώματος περικόπουσα πάθη» (Ἀγ. Μάξιμος).

«Ὁ τρέχων ὀπίσθεν τῆς τιμῆς, φεύγει ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ ὁ φεύγων αὐτὴν καταδιώκεται αὐτὸν καὶ κήρυξ γίνεται πᾶσιν ἀνθρώποις τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ» (Ἰσαΐα ὁ Σύρος).

«Ὁ βάλλων ἑαυτὸν εἰς ὑπακοὴν Πατέρων ἁμεριμίαν καὶ ἀνάπαυσιν ἔχει» (Ἀββὰς Δωρόθεος).

«Μὴ μέγα ἐπαρθῇς, ἵνα μὴ μεῖζον κατενεχθῇς» (Γρηγόριος ὁ Θεολ.).

«Τὸ πλοῦσις ἐστὶν ἕτερον ἔχειν καὶ ἕτερον ποιεῖν ὡς εὐλαβὴς θέλει καλεῖσθαι ἅγιος, καὶ προσκαλεῖσθαι ἐπὶ πάντων ὁρᾷς αὐτοῦ τὸ ἔξωθεν σχῆμα, καὶ νομίζει αὐτὸν κατὰ Θεὸν ποιεῖν τὰ πάντα, ἢ δὲ καρδία αὐτοῦ φθόνου γέμει, καὶ δόλου καὶ παντός εἰδους κακῶν» (Χρυσόστομος).

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπώ-
νυμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκ-
κλησίας, ὅτι ὁ ἀπὸ διειτίας ἀιαχωρή-
σας εἰς Ἀμερικὴν κληρικὸς Σπυρίδων Ἑρ-
μογένους, ἔχει διαγραφῇ ἔκτοτε τοῦ Ἱε-
ροῦ καταλόγου τῶν κληρικῶν μας καὶ
συνεπῶς οὐδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοι-
νωνίαν μετ' αὐτοῦ δέον νὰ ἔχωσιν
τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα ἐν τε τῇ Ἀ-
μερικῇ καὶ Ἑλλάδι καὶ ἀλλαχοῦ.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

«Θεολογικὸν συμπόσιον»

Ἐπ' αἰκαιρίᾳ τῆς εβδομάδος προσευχῶν ὑπὲρ τῆς Χρι-
στιανικῆς ἐνότητος, ὁργανώθη ὑπὸ τῆς «Ὁρθόδοξου Ἀ-
καδημίας Κρήτης» «Θεολογικὸν Οἰκουμενικὸν
συμπόσιον» κατὰ τὴν 18ην καὶ 19ην 1.69, μὲ γενικὸν
θέμα «Πορεία πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Κοινωνίας τῶν ἁ-
γίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν». Τῶν ἐργασιῶν «τοῦ Θεολογι-
κοῦ Οἰκουμενικοῦ συμποσίου» τούτου συμμετέσχον Ὁρθόδο-
ξοι, Παπικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι κληρικοὶ καὶ θεολόγοι.

Καινὰ καὶ παράδοξα πράγματα βλέπομεν καὶ ἀκούομεν
εἰς τὰς ἡμέρας μας. Κοινὰς τρέπουσιν ἐνεργείας, κοινὰς ὁ-
ρολογίας εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν
τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις, κατὰ τὴν δισχιλιστὴ περί-
που ἐπὶ τῆς γῆς ἐνδοξον πορείαν τῆς, τὰς ἐσωτερικὰς καὶ
τὰς μετὰ τῶν ἀναφανισμένων ἑκαστοτε αἵρετικῶν διαφορὰς
τῆς, συνεζήτει εἰς τοπικὰς ἢ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἐπὶ
τούτῃ συγκαλουμένης. Εἰς τὴν πρώτην δὲ συνεδρίασιν τῶν
τοιούτων Ἱερῶν Συνόδων, ἀμολόγουν οἱ συνερχόμενοι Πατέ-
ρες τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν συμφωνίαν των πρὸς τὰς
ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συνελθούσας κατὰ τὸ παρελθὸν τοιαύ-
τας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπικυρόθουν ἐπὶ τῇ κοινῇ μετ' αὐ-
τῶν «θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ἐντος ἀπο-
στολικῆς (λίθου) αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ...» (Ἐφ. β' 20).

Ἀντιθέτως πρὸς τὸ αἰωνόδιον τοῦτο καθεστὸς τῆς Ὁρ-
θοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀρριζόμενοι ἐκ
τῶν σημερινῶν ταχῶν αὐτῆς, ἐφευρίσκουν καινὰς καὶ ἀγνώ-
στους μέχρι τοῦδε ὁρολογίας εἰς τὰ ἀφορῶντα αὐτήν, θέτον-
τες ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ὅσα ἀπὸ τῆς οὐσάσεώς της ἢ Μίας,
Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
ἐδογματίσθη καὶ ἐναρμόφθησαν συνοδικῶς, ὡς «Ἐκκλησία τοῦ

Θεοῦ ζῶντος» ὡς «ΣΤΥΛΟΣ καὶ ΕΔΡΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗ-
ΘΕΙΑΣ» (Α' Τιμ. γ' 15) κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦ
Παναγίου Πνεύματος, τοῦ μένοντος μετ' αὐτῆς εἰς τὸν αἰῶ-
να (Ἰωάν. ΙΔ' 16) καὶ καθοδηγούντος αὐτήν «εἰς ΠΑΣΑΝ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ» (Αὐτῶν ΙΣΤ' 13).

Τίς ὁ σκοπὸς τῆς τοιούτης ἐνώσεως;

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, εὐλόγως τίθεται τὸ ἐρώτημα: τίς
ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης ἐνότητος, ἢ ἐνώσεως; Τίς ἡ διατυ-
πωμένη αὕτη ἀγάπη; Διότι γνωρίζομεν, ὅτι πᾶσαι αἱ
κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ ἐνέργειαι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν
δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας «ὁ
Χριστὸς ἀπέθανε». Ἀντὶ λοιπὸν νὰ φιλονεικῶμεν περὶ τῶν
ἐνδεχομένων ἀποτελεσμάτων τῶν φιλονεικῶν ἐνεργειῶν,
ἂς ἀναφέρωμε τὸ πρόσφατον παράδειγμα τῆς ἑορτολογιακῆς
μεταρρυθμίσεως. Ποία ὠφέλεια διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Καθo-
λικὴν Ἐκκλησίαν προέκυψεν ἐκ ταύτης; Ὁρτάζουσιν οἱ και-
νοτομησάντες ἐν τούτῳ, μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προ-
τεσταντῶν πᾶς μεγάλαν ἀκινήτους χριστιανικὰς ἑορτάς,
Χριστογέννητα κλπ. Συνεκινήθησαν οἱ ἑτεροδόξοι ἀπὸ τὴν
τοιαύτην ὑποχώρησιν τῶν καινοτομησάντων ὀρθοδόξων; κά-
θε ἄλλο. Ἀντιθέτως ἀπεθρασύνθησαν. Εἰς τὰ αἰωνόδια Πα-
τριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς ἔκαμαν θρασύν οἱ Οὐνίται. Συν-
έδῃ λοιπὸν τοῦτο τὸ παράδοξον μὲ τὴν ἑορτολογιακὴν με-
ταρρύθμισιν. Ἠνώθησαν οἱ καινοτομησάντες μετὰ τῶν ἑ-
τεροδόξων εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν, καὶ ἐχώρισαν ἀ-
πὸ τοῦς ἑτεροδόξους τῶν ὀρθοδόξων. Ποῖον λοιπὸν σωτηριῶ-
δες ἀποτέλεσμα προέκυψεν ἀπὸ τῆς μεταρρύθμισιν; Ἀντι-
θέτως ζημία μεγάλη, σκάνδαλα, κρίσις εἰς τὰς συνελεύσεις
τῶν ἀπλοϊκῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ διακρί-
νουν τὰ δόγματα ἀπὸ τὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν ἀ-
φορῶντα, κλονίζονται εἰς τὴν πίστιν, καὶ γίνονται εὐκολοὶ
λαῖα τῶν προβατοσχημῶν λύκων. Ἀντιλαμβάνεται ἐκ τούτου
πᾶς τις τί θὰ γίνῃ, ἂν ἐπιτρέψῃ ὁ Θεὸς καὶ παραχωρήσων
οἱ «φιλονεικοὶ εἰς παραχωρήσεις πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους.

Ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ! Οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις σας δὲν
προέρχονται ἐκ τοῦ καλοῦντος. Θέλετε τὴν πρόδον τῆς
Ἐκκλησίας; «Ἐκκαθάρατε τὴν παλαιὰν ζήμην» (Α' Κο-
ρινθ. Ε' 7) γίνετα, σὺς πρῶτοι οἱ Ἱεράρχαι, τύποι τῶν
πιστῶν, «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστοφῇ, ἐν
ἀγάπῃ ἐν πνεύματι, ἐν πίστει,
ἐν ἀγνείᾳ» (Α' Τιμ. Δ' 12), ἐν ἀκτημοσύνῃ ἐν
πιστιν. Ἀαμφάτω τῷ φῶς ὁμῶν ἐμ-
προσθεῖν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴ-
δωσιν ὁμῶν ΤΑ ΚΑΛΑ ΕΡΓΑ ααὶ
δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὁμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

(Ματθ. Ε' 16)